TIGHT BINDING BOOK

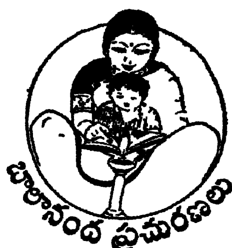
brown book

గోపీమోహిని

[పిల్లల నవల]

చింతా దీక్షితులు

బాలానంద ప్రచురణ
ప్రథమ ముద్రణ
ఆగస్టు — 1955

దేశీ ప్రెస్
విజయవాడ-2

సంపాదకులు:

బొందలపాటి శకుంతలాదేవి

చిత్రాలు:

శంకర్, సంజీవి.

పుస్తకాలకు:

దేశి కవితా మండలి, విజయవాడ-2.

*

గోపీ మోహిని

అనగా అనగా ఒక ఊళ్ళో ఒక రాజు ఉన్నాడు. ఆ రాజుకు ఒక కొడుకు ఉన్నాడు. ఆ కొడుకు పేరు శివసాయకుడు. శివసాయకుడు చాలా అందమైన పిల్లవాడు. అతడు రాజుల పిల్లవాళ్ళవలె విల్లూ బాణమూ ఉపయోగించడమూ, గుర్రమును ఎక్కి సవారీ చెయ్యడమూ, వేటాడడమూ అన్నీ నేర్చుకొన్నాడు. కాని అతనికి ఇవేమీ నచ్చలేదు. అతనికి బాగా చదువుకోవాలనీ ఇంద్రజాల మహేంద్రజాల విద్యలు నేర్చుకోవాలనీ ఉండేది. కాని ఆ ఊళ్ళో ఆ విద్యలు చెప్పేవాడు ఎవడూ దొరకలేదు. అందుచేత అతను ఒకనాడు తండ్రిగారి సెలవు పుచ్చుకొని గుర్రమెక్కి ఇతరదేశాలు వెళ్ళిపోయాడు. ఒక దేశములో అతనికి ఒక ముసలివాడు కనబడి 'ఈ రాజ్యములో ఇంద్రజాల మహేంద్రజాల విద్యలు నేర్పేవాడెవడూ ఈ దేశంలో లేడు. కావలిస్తే నువ్వు హిమాలయ పర్వతాలకి వెళ్ళు. అక్కడ ఒక ముని వున్నాడు. అతడు ఋషీశ్వరుడు. అతను గుహలో అతడు తపస్సు చేసుకుంటూ ఉంటాడు. అతని దగ్గరికి వెళ్ళి అతని శుశ్రూష చేసినట్లయితే నీకు ఆ విద్యలన్నీ చెప్తాడు' అని చెప్పాడు.

*

'ఆ ముని పేరేమిటి' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'ఆ ముని పేరు కామపాలుడు' అని ముసలివాడు చెప్పాడు.

ఆ రోజే శివసాయకుడు ప్రయాణమై వెళ్ళాడు. వెళ్ళగా వెళ్ళగా త్రోవలో అతనికి ఒక దట్టమైన అడవి కనిపించింది. ఆ అడవి దాటితేనే గాని హిమాలయ పర్వతమును చేరలేడు. ఆ అడవిలో ప్రవేశిస్తే దారి తెలుస్తుందో తెలియదో అనుకొన్నాడు. అప్పుడు ఆ దారిని ఒక శబరవాడు వెడుతూఉంటే వాడిని పిలిచి 'ఈ అడవికి అడ్డంగాపడి వెడితే హిమాలయ పర్వతములు తగులుతవా' అని అడిగాడు. 'నీవు చూడబోతే చిన్నవాడవు. ఈ అడవిలోనుంచి ఎట్లా వెళ్ళగలవయ్యా' అన్నాడు శబర వాడు.

'అడవి జంతువుల భయముందా?" అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'అడవిజంతువుల భయములేదుగాని ఈ అడవిలో ప్రవేశించిన వారెవరూ తిరిగి మళ్ళీ రాలేదు.'

'అడవిజంతువులబాధ లేదుకదా ఎందువల్ల తిరిగిరాలేరు?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'ఈ అడవిలో భూతాలు, రాక్షసులు, పిశాచాలూ ఎన్నో ఉన్నవని చెప్పుకుంటారు. మనుష్యుణ్ణి చూచినట్లయితే అవి వాడిని ప్రాణములతో వదలిపెట్టవుట' అని శబరవాడు చెప్పాడు.

'ఇదివరకు ఎవరైనా ఈ దారిని వెళ్ళారా' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'నా ఎరికలో ఒక్కరు వెళ్ళారు' అని శబరవాడు చెప్పాడు.

'ఈ అడవిలో ప్రవేశించిన వారెవరూమళ్లీ తిరిగిరాలేదు' అని చెప్పాడు శబరవాడు.

'ఆ మనుష్యుడు మళ్ళీ తిరిగి రాలేదా' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'ఆ వెళ్ళినది మనుష్యుడు కాదు. ఒక ఆడపిల్ల. ఆ పిల్ల తిరిగి మళ్ళీ రానేలేదు' అని శబరవాడు చెప్పాడు.

'ఆ పిల్ల ఎందుకు ఈ అడవిలోకి వెళ్ళింది అసలు' అని శివసాయకుడు అడిగాడు. శబరవాడు ఆ ఆడపిల్ల కథ ఈ విధంగా చెప్పాడు.

'ఇక్కడికి సమీపాన్ని ఒక రాజ్యమున్నది. దానిని ఒక రాజు ఏలేవాడు. అతనికి లేక లేక ముసలి తనములో ఒక కూతురు పుట్టింది. ఆ కూతురుని వారు ఎంతో ముద్దుగా పెంచుకొంటూ ఉండేవారు. ఆ కూతురికి పదో ఏడు వచ్చేప్పటికల్లా అన్ని విద్యలూ చెప్పారు. తండ్రితోకూడా సవారీ చెయ్యడమూ, వేటాడటమూ, కత్తి తిప్పడమూ అన్నీ నేర్చుకొంది. ఒకనాడు రాజు వేటకని ప్రయాణమై మా శబరవాళ్ళ నందరినీ పోగు చేశాడు. రాజుతోకూడా అతని కూతురూ భార్యా ప్రయాణమయ్యారు. కూతురినీ భార్యనీ తీసుకొని అతను మాతోకూడా అడవిలో ప్రవేశించి వేట మొదలుపెట్టాడు. భార్యా కూతురూ మాత్రం గుడారంలో ఉన్నారు. రాజు వేటాడి వేటాడి సాయంత్రమయ్యేసరికి గుడారానికి వచ్చేవాడు. ఈవిధంగా వాళ్ళు కొంత కాలము సరదాగా ఆ అడవిలో కాలం గడిపారు.

ఒకనాడు భార్యనూ కూతురినీ తీసికొని రాజు వేటకు ప్రయాణమయాడు. రాజు ఒక గుర్రంమీదా అతని భార్యా

ఒక గుర్రంమీదా అతని కూతురు ఒక గుర్రంమీదా కూర్చు న్నారు. మేమంతా డప్పులూ, ఈటెలూ, విల్లులూ, బాణాలూ, పుచ్చుకొని వాళ్ళ వెంట వెళ్లాము. వేట ప్రారంభమయింది. రాణీ దూరాన్ని ఒక పొదలో సింహాన్ని చూచింది. మాతో చెప్పింది. మే మందరమూ పొదచుట్టూ దూరంగా కాసుకొని ఉన్నాము. రాణీ, రాజూ, వాళ్ళకూతురూ కలసి పొదను సమీ పించారు. రాణీ సూటిగాచూచి సింహంమీద ఒక బాణం వేసింది. ఆ బాణం వెళ్ళి సింహం సదుముకు గుచ్చుకొంది. సింహం నొప్పికి కోపించి చెంగున పొదదాటి రాణీ మీదకు ఉరికి గుర్రం మీదనుంచి ఆమెను కిందకు లాగివేసి ఆమెను గట్టిగా కరిచింది. రాణీమీదకు దుమికీ దుమకడంతోనే రాజూ అతనికూతురూ గుర్రంమీదనుంచి దిగి కత్తితీసి కొట్టబోయారు. కాని ఆ కత్తి దెబ్బలు తగులకుండా తప్పించుకొని రాణి దేహాన్ని అక్కడ వదిలిపెట్టి సుమ్ము తప్పించుకొని సింహం పారిపోయింది. రాణీని చూస్తూఉండమని మాలో కొందరితో చెప్పి రాజూ అతని కూతురూ గుర్రాలెక్కి సింహాన్ని తరుముకు వెళ్ళారు. సింహం వాళ్ళువేసే బాణాలు తప్పించుకొంటూ గబగబా పరు గెత్తుతూ పొదలలో దూరుతూ, మళ్ళీ బయటకివస్తూ, వాళ్ళను ఎంతోదూరం తీసుకు పోయింది. సింహాన్ని ఏలాగైనా చంప వలెనని రాజు పంతం పట్టాడు. అందువల్ల దానివెనకే వెళ్ళాడు. అతనివెనకే అతని కూతురు వెళ్ళుతూవుంది. ఆమె వెనకమేము కొందరము ఈటెలు పుచ్చుకొని వెళ్ళుతూ ఉన్నాము. వెళ్ళగా

వెళ్ళగా రాజు క్రమ క్రమంగా దూరమై పోతున్నాడు. అతని కూతురూ మేమూ వెనకబడ్డాము. కొంతసేపైన తరువాత రాజు మాకు కనపడనేలేదు. సింహ మసలే కనపడలేదు. రాజుకోసమని మేము ఎంత వెదికినా అగుపించలేదు. రాజు వెళ్ళిన దారిని గుర్రపుగిట్టల గుర్తులనుబట్టి ఎంతోదూరం వెళ్లాము. కొంతదూరం ఆ గుర్తులు కనబడ్డవి. తరవాత ఇసుకపర్రలు కనబడ్డవి. ఇసుక పర్రలమీద గుర్తులసలే కనబడలేదు. అతనికూతురు చాలా విచారించింది. మేము ఆమెను ఓదార్చి ఎలాగో కష్టంమీద వెనుకకు తీసుకువచ్చాము. రాణి పడిపోయినచోటికి వచ్చి చూచాము. మా వాళ్ళందరూ ఆమెకు అనేక విధాల పసరులూ, మందులూ వేశారు. కాని కన్నువిప్పి చూడలేదు. ఆమెకు ప్రాణంపోయినట్లే అందరూ నిశ్చయించారు. తరవాత ఆమెను డోలీలలో తీసుకొని అందరమూ కలిసి వారి పట్నానికి వెళ్ళాము. అక్కడ రాజ వైద్యులు ఎందరో ఆమెకు మందులిచ్చారు కాని, ఆవిడ బతక లేదు. చివరకు ఆవిడను ఒక తోటలో సమాధిచేశారు.

రాజు కూతురికి ఇంతా అంతా కాదు దుఃఖము. కొన్నాళ్ళ పాటు ఆవిడ నిద్రాహారాలు లేకుండా దుఃఖిస్తూఉంది. తల్లిపోతే పోయింది తండ్రైనా బ్రతికి వుంటేచాలును అనుకొని తండ్రి కోసం ఎంతకాలమో ఎదురు తెన్నులు చూసింది. తండ్రి ఎంతకీ రాలేదు. అన్ని దిక్కులకూ వేగులవాళ్ళనుపంపి తన తండ్రి సంగతి ఎక్కడైనా తెలుస్తుందేమో కనుక్కు రమ్మంది. వేగుల వాళ్ళు అన్ని దేశాలూ తిరిగితిరిగి వచ్చి రాజు సంగతి ఏమీ తెలియలేదని చెప్పారు. చివరకు విసుగెత్తి తానే బయలుదేరింది తండ్రిని వెదకడానికని. బయలుదేరి అన్ని రాజ్యాలూ తిరిగింది.

అడవులు తిరిగింది. కొండలు తిరిగింది. ఎక్కడా తన తండ్రి కానరాలేదు. అప్పుడు ఒక శబరవాడివల్ల ఈ అడవి ఉందనీ, ఈ అడవిలోకి ఎప్పుడూ వెళ్ళరనీ, వేగులవాళ్ళుకూడా ఇందులోకి వెళ్ళలేరనీ, రాజుఉంటే ఈ అడవిలో ఉండవచ్చుననీ వింది. విని ఈ అడవిలో ప్రవేశించడానికి తీర్మానించుకొంది. మంత్రులు వద్దని ఎంతచెప్పినా విందికాదు. పురోహితులు వద్దని ఎంతచెప్పినా విందికాదు. మే మంతరమూ వద్దని ఎంతచెప్పినా విందికాదు. ఒక గుర్రాన్నెక్కి ఆమె ఒకనాడు ఈ అడవిలో ప్రవేశించింది. నాటికీ నేటికీ ఆవిడ సంగతి ఏమీ తెలియలేదు.'

శబరవాడు చెప్పిన కథ విన్నాడు వ్యవసాయకుడు.

'రాజు ఈ మధ్య తిరిగి వచ్చాడా' అని శబర వాడిని అడిగాడు.

'లేదు. రాజుసంగతీ తెలియలేదు; ఆయన కూతురిసంగతీ తెలియలేదు' అని శబరవాడు చెప్పాడు.

'మరి ఆ రాజ్యం ఏమయింది' అని వ్యవసాయకుడు అడిగాడు.

'గోపీమోహిని పేరుపెట్టి మంత్రులు ఏలుతున్నారు' అని శబరవాడు చెప్పాడు.

'గోపీమోహిని ఎవరు ?' అని వ్యవసాయకుడు అడిగాడు.

'రాజు కూతురుపేరు గోపీమోహిని' అని శబరవాడు చెప్పాడు.

శబరవాడు చెప్పిన కథ విని వ్యవసాయకుడు ఏమీ భయపడలేదు సరిగదా అడవిలోనికి వెళ్ళవలెననీ, గోపీమోహినిని

చూడవలెననీ ఎంతో కుతూహలపడ్డాడు. కాని వెళ్ళవద్దని శబర వాడు మరీ మరీ చెప్పాడు. ఎంత చెప్పినా శబరవాడి మాట చెవిని పెట్టలేదు. శబరవాడు దయతలచి అతనికి ఒక వేరు ముక్క ఇచ్చాడు. ఇచ్చి ఇలాగ చెప్పాడు.

'ఈ వేరు ముక్క నీవు దగ్గర పెట్టుకొన్నట్లయితే భూతాలూ పిశాచాలూ నీదగ్గరికిరావు. జాగ్రత్తగా దగ్గిర ఉంచుకో' అని చెప్పాడు.

'ఈ అడవిలో రాక్షసులు కూడా ఉన్నారని చెప్పావు కాదూ. ఈ వేరువల్ల వాటిభయం కూడా లేకుండా ఉంటుందా' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'ఈ వేరు రాక్షసభయం లేకుండా చేయలేదు. కాబట్టి రాక్షసుల విషయంలో మాత్రము నీవు జాగ్రత్తగా ఉండవలసి ఉంటుంది' అని శబరవాడు చెప్పాడు.

'రాక్షసులు వచ్చినప్పుడు తప్పించుకోవడానికి మార్గమేమీ లేదూ' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'రాక్షసులు ఏ రూపం అనుకుంటే ఆ రూపం పొందుతారు. వాళ్ళు మన్ని మోసం చేయగలరు కాని మనము వాళ్ళను మోసం చెయ్యలేము. కాని ఒకటుంది. రాక్షసులు ఎప్పుడూ రాత్రివేళ సంచరిస్తో ఉంటారు. పగటివేళ నిద్రపోతారు. కాబట్టి నీవు పగటివేళ ప్రయాణంచేస్తూ వెళ్ళు. రాత్రివేళ ఎక్కడైనా దాక్కో' అని శబరవాడు చెప్పాడు.

'రాత్రివేళ రాక్షసులు మనుష్యులను పసిగట్టలేరూ?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'రాక్షసులు బాగా పసిగట్టగలరు. అందులో మనుష్యులను ముఖ్యంగా పసిగట్టుతారు' అని శబరవాడు చెప్పాడు.

'మరి రాత్రిళ్ళు తప్పించుకోవడము ఎలాగ' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'అదే కష్టం. మనిషి వాసనలేకుండా ఒంటికి పసరు పూసుకుంటే కొంతవరకు నయం' అని శబరవాడు చెప్పాడు.

'సరే' అని శివసాయకుడు శబరవాని దగ్గర పసరు వేసు పుచ్చుకొని అడవిలో ప్రవేశించడానికి సిద్ధమయాడు. గుర్రానికి బాగా తిండిపెట్టి కత్తీ, డాలూ, విల్లూ బాణాలూ సిద్ధంచేసుకొని ఒకనాటి ఉదయం బయలుదేరి అడవిలో ప్రవేశించాడు.

శివసాయకుడు ఆ పగలల్లా గుర్రంమీద సవారి అయి వెడుతున్నాడు. తోవలో [illegible] లేదు కాని చెట్లమీద చిన్న చిన్న పక్షులు మాత్రం [illegible] పాటలు పాడుతూ ఉన్నవి. ఆ పక్షులు శివసాయకుణ్ణి చూచి 'అయ్యో, అయ్యో, [illegible] ఎందుకు వచ్చావు' అని [illegible] గట్టిగా [illegible]. శివసాయకుడు వాటి [illegible] పాటలు వింటూ వెడుతున్నాడు. అడవి చాలా దట్టంగా ఉంది. పొదలలోనుంచి దారిచేసుకొంటూ దారి లేనిచోట [illegible] కొట్టి దారి చేసుకొంటూ [illegible] అడవిలో [illegible] దూరం వెళ్ళాడు. మధ్యాహ్నమైనది. [illegible] ఏ [illegible] కనిపించడము లేదు. [illegible] గుర్రాన్ని కట్టివేసి అక్కడ నేల బాగుచేసుకొని కొంతసేపు నిద్రపోయాడు. కొంతసేపైన తరువాత నిద్రలేచి చూచేసరికి [illegible].

సూర్యుడు కుంకేలోగా ఎక్కడైనా మంచిస్థలము చూచుకోవాలని అతడు గుర్రానెక్కి మళ్ళీ ప్రయాణం సాగించాడు. వెళ్ళగా వెళ్ళగా అతనికి ఒకనది అడ్డమైనది. ఆ నది అడవిమధ్యనుండి ప్రవహిస్తూఉంది. నదిగట్లమీద దట్టముగా చెట్లు పెరిగి ఉన్నవి. సూర్యుడు అస్తమించడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాడు. ఆవేళకు ఇంక ప్రయాణము చేయకూడ దనుకొని అతడు ఆ నదిగట్టున పెరిగిన ఒక దట్టమైన రావిచెట్టు దగ్గరికివెళ్ళి గుర్రాన్ని రావిచెట్టు వేడుకు కట్టివేసినాడు. ఆ చుట్టుపట్ల ఉన్న చెట్లపళ్లు కోసుకొని కడుపు నిండా తిని, ఆ ఏటినీరు కడుపునిండా తాగాడు. తరువాత తన బటలన్నీ తీసివేసి గుర్రందగ్గిర పెట్టి ఒంటినిండా ఆకుపసరు పూసుకొన్నాడు. ఒక పెద్ద కత్తిమాత్రము తనదగ్గిర పెట్టుకొని రావిచెట్టుకు కొంతదూరములో ఉన్న తులసి పొదలలోకి వెళ్ళి అక్కడ అగుపించకుండా దాక్కున్నాడు. అతన్ని ఒక పక్కని రంగులపిట్టచూచి కిలకిలమని పలుకుతూ అతనిచుట్టూ తిరుగుతూ ఉంది. ఆ పిట్ట అతనితో మాట్లాడాలని ప్రయత్నిస్తూ ఉన్నట్లు అతను ఊహించాడు. కాని అతనికి పక్షిభాష రాదు. కాబట్టి దాని కేసి చూస్తూ అతను అక్కడే ఉండిపోయాడు. కొంతసేపు ఆ పిట్ట అలాగ తిరిగి తిరిగి నదిమీదనుంచి అడ్డంగా పరుగెత్తుకు వెళ్ళి పోయింది. ఆ పిట్ట అలాగ ఎందుకు తిరిగిందో అదేమి చెప్ప దలచుకొందో అతనికి తెలియలేదు. ఆశ్చర్యం వేసింది.

ఇంతట్లోకే చీకటి పడింది. భూతాలేమి వస్తవో, పిశాచాలేమి వస్తవో, రాక్షసు లెవరు వస్తారో అని అతడు మేలుకొని కూర్చున్నాడు. శబరవాడిచ్చిన వేరుముక్క తన మొలతాడుకి

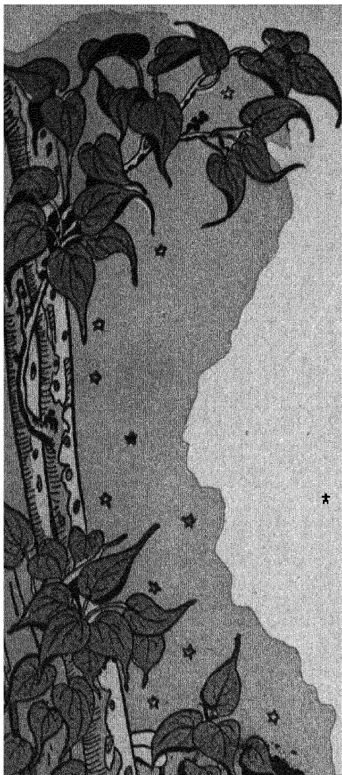
కట్టుకొన్నాడు గనక భూతాలవల్లా, పిశాచాలవల్లా భయం లేదను కొన్నాడు.

కొంతరాత్రి గడిచింది. నదిమీద అతనికి కొన్ని దీపాలు కనిపించినవి. ఆ దీపాలేమిటా అని అతడు చూడగా చూడగా అతనికి ఒక ఊహ తట్టింది. భూతాలు నదిమీద ఆడుకొంటున్నవి కాబో లనుకొన్నాడు. బాగా నిదానించి చూశాడు. కొందరు మనుష్యులు ఆ దీపాలదగ్గిర అతనికి కనిపించారు. వాళ్లు నిజంగా మనుష్యుల్లా లేరు. వాళ్ళకన్నీ ఎముకలే. తెల్లగా కనిపిస్తున్నవి. ఒంటిమీద చర్మంలేదు. ఎప్పుడూ నవ్వుతూనే ఉన్నట్లున్నారు. శివసాయకుడికి భయం వేసింది. కత్తిగట్టిగా పట్టుకొని చూస్తు న్నాడు. ఆ దీపాలు క్రమ క్రమంగా తన దగ్గిరికి వస్తూవున్నట్టు చూచాడు. అవి ఏటిగట్టుకు వచ్చినవి. వచ్చీరావటంతోనే ఆ దీపాలు మాయమై పోయినవి. అతడు దాక్కొన్న పొదచుట్టూ ఆ భూతాలువచ్చి గిర్రున తిరుగుతున్నవి. శివసాయకుడు కత్తి తిప్పుతూ తులసిపొదలోనే ఉండిపోయాడు. కొంతసేపు తిరగగా తిరగగా శివసాయకుడి దగ్గర ఉన్న వేములుక్క వాసనకొట్టింది. ఆ వాసన తగిలీ తగలడంతోనే అవి మాయంగా వెళ్ళిపోయినవి. అందులో ఒకటి మాత్రం అక్కడే నిలబడింది. శివసాయకుడు దాన్ని చూచి:

'ఎవరు నీవు ?' అన్నాడు.

'నేను పిశాచాల రాజుని. మా అడవిలోకి నీ వెందుకు వచ్చావు. నిన్ను చంపేస్తాను' అని పిశాచాలరాజు భయపెట్టాడు.

'నేను రాజపుత్రుణ్ణి. నాపేరు శివసాయకుడు. ఈ అడవి దాటి హిమాలయ పర్వతాలకి వెళ్ళుతున్నాను' అని చెప్పాడు.

'నేను పిశాచాల రాజుని. మా అడవిలోకి నీ వెందుకు వచ్చావు? నిన్ను చంపేస్తాను' అని పిశాచాల రాజు శివసాయకుణ్ణి భయపెట్టాడు.

'నీ పేరు శివసాయకుడా. అయితే నీవు నాకు స్నేహితుడవే. ఎందుచేతనంటే మా దేవుడు శివుడు. శివుణ్ణి ఆశ్రయించుకు ఉంటాము మేము. నీవు మా దేవుడి పేరు పెట్టుకొన్నావు కాబట్టి నిన్నేమీ చెయ్యను లే. ఆ పొదలోనుంచి బయటికిరా' అన్నాడు పిశాచాల రాజు.

'నీవే ఈ పొదలోకి రా' అన్నాడు శివసాయకుడు. తులసి పొదల్లోకి భూతాలూ పిశాచాలూ రావని అతనికి తెలుసును. తాను పొదలోనుంచి బయటికి వెళ్ళితే పిశాచాలరాజు ఏమిచేస్తాడో అని పొదదాటి బయటికి వెళ్ళలేదు.

'నీకు మావల్లా రాక్షసులవల్లా భయంలేకుండా ఉండడానికి ఒక మంత్రం చెపుతాను బయటికిరా' అని పిశాచాలరాజు మళ్ళీ పిలిచాడు. ఎంత పిలిచినా శివసాయకుడు బయటికి వెళ్ళలేదు.

'మీరు పిశాచాలెందుకు లయ్యారు' అని శివసాయకుడు అడిగాడు పిశాచాలరాజును.

'మేమూ మీలాంటి మనుష్యులమే. మనుష్యులముగా ఉన్నప్పుడు మేము చాలా పాపాలు చేశాము. అందువల్ల పిశాచాలై పుట్టాము' అని పిశాచాలరాజు చెప్పాడు.

'అయితే ఇంకా పాపాలు చేస్తా రెందుకు ?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'పాపాలు చెయ్యకపోతే మాకు తోచదు. బయటికి రావు గదూ !' అని పిశాచాలరాజు పిలిచాడు.

ఎంత పిలిచినా శివసాయకుడు బయటికి రాకపోవడంవల్ల విసుగెత్తి పిశాచాలరాజు అక్కడినుంచి వెళ్ళిపోయాడు. మళ్ళీ పిశాచాల రాజూ పిశాచాలూ కలసి నదిమీద దీపాలు పెట్టుకొని ఆడుకొంటూ దూరంగా వెళ్ళిపోవడం శివసాయకుడు చూచి ఒక గండం గడిచింది గదా అనుకొన్నాడు. ఆ పొదలోనే కత్తి చేత్తో పుచ్చుకొని అతడు మేలుకొని కూర్చున్నాడు.

రాత్రి రెండోజాము అయింది. అతనికి దూరంనుంచి ఏదో శబ్దం వినిపించింది. ఆ శబ్దం నది అవతలనుంచి వచ్చినట్లు అతనికి తోచింది. ఆవైపు కన్నులుతిప్పి చూస్తున్నాడు. కొందరు నల్లటి పెద్ద మనుష్యులు ఆ వైపునుండి వస్తూ ఉన్నట్లు అతడు చూచాడు. 'వీళ్లే కాబోలు రాక్షసు' లనుకొన్నాడు. మగవాళ్ళు, ఆడవాళ్ళు, పిల్లలూ అందరూ కలిసి పెద్ద పెద్ద కేకలు వేసుకొంటూ గోలచేసుకొంటూ నది అవతలగట్టుకు వచ్చి వాళ్ళు అక్కడ కూర్చున్నారు. రాక్షసులలో పెద్దవాళ్ళు ఒకళ్ళతో ఒకళ్ళు మాట్లాడుకొంటున్నారు. రాక్షసిపిల్లలు వాళ్ళచుట్టూ తిరుగుతూ గంతులువేస్తూ కేకలువేస్తూ ఆడుకొంటున్నారు.

శివసాయకుడు వాళ్ళకేసిచూస్తూ భయపడుతూ ఉన్నాడు. వాళ్ళుగానే తన దగ్గిరికివస్తే ఏమిచేయాలో అతనికి తోచింది కాదు. కత్తి గట్టిగా పట్టుకొని కూర్చున్నాడు.

చాలాసేపు రాక్షసులు ఆ గట్టుమీద కూర్చున్నారు. వాళ్ళను చూచి భయపడింది కాబోలు, గుర్రము సకిలించినది. గుర్రం సకిలింపు విని రాక్షసులు చేటల్లాంటి చెవులు అటు తిప్పి విన్నారు. జంతువులులేని ఈ అడవిలోకి జంతువులు ఎట్లా

వచ్చాయా అని వాళ్ళు ఆశ్చర్యపోయారు. గుర్రము మళ్ళీ సకి లించింది. సంతోషంతో రాక్షసులు ఒక్కమారు నదిమీదనుంచి ఎగిరి ఇవతల గట్టుకు వచ్చారు. శివసాయకుడి ప్రాణాలు ప్రాణాల్లో లేవు. దగ్గరికి వస్తే కత్తితో నరికివేద్దామని సిద్ధంగా కూర్చున్నాడు.

రాక్షసులు ఇవతలగట్టుకు వచ్చి గుర్రాన్ని చూచి దానిని చంపి తినేశారు. ఒకమోస్తరుగా వాళ్ళకు కడుపు నిండింది. ఏటి నీళ్ళు త్రాగి ఆ గట్టునే కూర్చున్నారు.

కొంతసేపటికి వాళ్ళకు మనిషి వాసన కొట్టుతూ ఉన్నట్లు తోచింది. రాక్షసు లందరూ ముఖాలెత్తి ముక్కులతో అన్ని వేపులా వాసన చూచారు. ఒకవేపునుంచి వాసన వస్తూఉన్నట్లు గ్రహించి చప్పట్లుకొడుతూ కేకలువేస్తూ ఆ దారిని వెళ్ళడానికి సిద్ధపడ్డారు.

రాక్షసులను చూచినప్పుడు మొదట భయపడ్డా, తన గుర్రాన్ని చంపేశారనే కోపంచేత శివసాయకుడికి భయం పోయింది. చాలా కోపం వచ్చింది. కాని జాగ్రత్తగా ఉండటం మంచిదనుకొని ధైర్యంతో వాటికేసి తిరిగి చూస్తున్నాడు. ఒక పెద్ద రాక్షసి ఆవురు ఆవురుమంటూ అతనికేసి పరుగెత్తుకువచ్చి అతణ్ణి రెండు చేతులతోటీ పట్టుకోబోయింది. శివసాయకుడు చేతులు చాచీ చాచడంతోనే కత్తితో వాటిని నరికేశాడు. రాక్షసి పెద్ద బొబ్బలుపెడుతూ అతనిమీద వెల్లి పడింది. శివసాయకుడు తప్పించుకొని దాని తల నరికివేశాడు. రాక్షసి చచ్చిపోయింది. ఇదిచూచి రాక్షసి పిల్లలంతా భయపడి దూరంగా పారిపోయారు.

శివసాయకుడు ఆ రాక్షసిని చంపి, మళ్ళీ ఇంకా ఎవరైనా వస్తా రేమోనని కాసుకు ఉన్నాడు. ఒక పెద్ద రాక్షసుడు రాక్షసిని చంపేసినందుకు శివసాయకుడిమీద మండిపడి పరుగెత్తుకొంటూ అతన్ని చంపడానికి వచ్చాడు. శివసాయకుడు ఆ రాక్షసుణ్ణిచూచి భయపడకుండా ధైర్యం తెచ్చుకొని కత్తిదూశాడు. రాక్షసుడు అతన్ని మింగాలని పెద్ద నోరు తెరుచుకొని చేతులు చాచుకొని వచ్చాడు. శివసాయకుడు రాక్షసుని నోట్లో తన కత్తిపెట్టి గట్టిగా పొడిచాడు. రాక్షసుడు కిందపడిపోయి బొబ్బలుపెడుతూ భూమి మీద దొర్లుతూ శివసాయకుణ్ణి గట్టిగా చేతులతో పట్టుకొన్నాడు. శివసాయకుడు కత్తి నోట్లోంచితీసి రాక్షసుని చెయ్యి ఒకటి నరికి వేశాడు. రెండోచేత్తో రాక్షసుడు శివసాయకుణ్ణి పట్టుకొని గట్టిగా నదిలోకి విసిరిపారేసి, అక్కడే భూమిమీద దొర్లి దొర్లి ప్రాణం విడిచాడు. మిగిలిన రాక్షసులందరూ భయపడి పారిపోయారు.

శివసాయకుడు నీటిలో పడ్డాడు. అతని చేతిలో కత్తి రాక్షసుడు విసరివేసినప్పుడు దాని దెబ్బతో పడిపోయింది. నీటిలో నిమ్మళంగా ఈదుతూ అవతలి ఒడ్డుకు [illegible] చేరాలనుకొన్నాడు. కాని నది చాలా వేగంగా ప్రవహిస్తోంది. అతను చాలాసేపు ఈది అలసిపోయాడు. అవతలి గట్టు చేరడానికి ఇరవై బారల దూరముంది. సూర్యుడు అప్పుడే ఉదయిస్తున్నాడు. ఇంక రాక్షసులవల్ల ఏమీ భయముండదుగదా అని అతను సంతోషించాడు. కాని అవతలిగట్టుకు చేరడం ఎలాగ? అతనికి ఈదడానికి బార పడటంలేదు. ఆయాసం వచ్చింది. ఇంక పది బారల దూరాన్న గట్టు ఉండగా అతనికి చాలా ఆయాసంవచ్చి ఒళ్లు తెలియకుండా అయిపోయింది.

ఏరు బాగా ప్రవహిస్తూ ఉండడంవల్ల అతని దేహము ఆ ఏటిలోపడి కొట్టుకుపోతోంది. సూర్యుడు ఉదయించాడు. పక్షులు చెట్లమీద కిల కిలమంటూ పలుకుతున్నవి. కొన్ని పక్షులు అతని దేహాన్ని చూచి విచారించి గబగబా తూర్పుగా పరుగెత్తుకు పారిపోయాయి.

౨

శివసాయకుడు కళ్ళు తెరిచి చూచేటప్పటికి బాగా ఎండెక్కింది. అతడు ఏటిగట్టున ఉన్నట్లు తెలుసుకొన్నాడు. అతని ప్రక్క ఒక చాలా అందమైన ఆడపిల్ల పదిహేనేళ్ళది కూర్చుని ఉపచారం చేస్తున్నది. చుట్టుపట్ల చెట్లమీద అనేక రకాల చిన్న చిన్న పక్షులు కూర్చుని అతనికేసి చూస్తున్నవి.

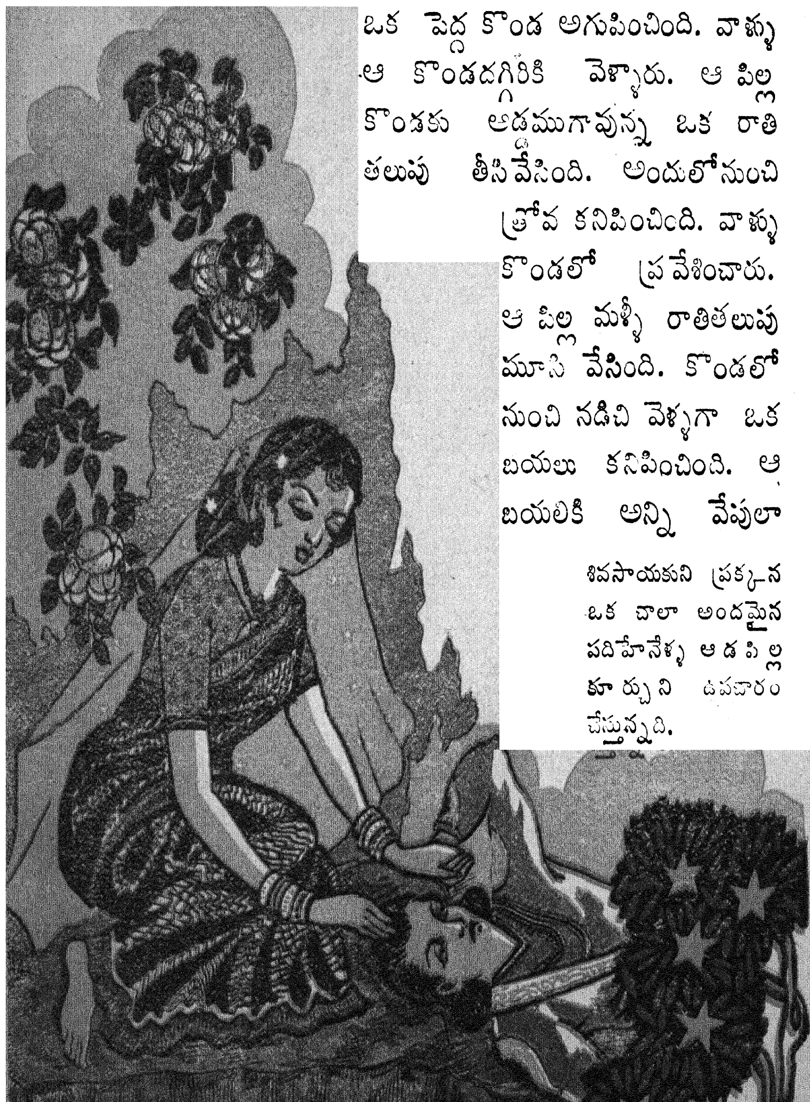
శివసాయకుడు కళ్ళు తెరవడం చూచి ఆపిల్ల సంతోషంతో చప్పట్లు కొట్టి నవ్వింది. చెట్లమీద పక్షులన్నీ సంతోషంతో పాడినవి.

పాలూ పళ్ళరసమూ ఆ ఆడపిల్ల అతని నోట్లో పోసింది. కొంతసేపటికి అతనికి బలము వచ్చింది. అతడు లేచి కూర్చుని ఆ పిల్లకేసి చూస్తూ, 'ఇంత చక్కని పిల్లవు నీవు ఈ అడవిలోకి ఎలాగ వచ్చావు?' అని అడిగాడు.

'నీకు వంట్లో బాగా ఉందా? అలసట పోయిందా?' అని ఆ పిల్ల అడిగింది.

'నాకు బలముగానే ఉంది. నీ పేరేమిటో నాకు చెప్పవూ?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'చెప్పుతానులే. నాతో రా' అని ఆ ఆడపిల్ల అడవిలో నుంచి నడిపించుకొని తీసుకువెళ్ళింది. కొంతదూరం వెళ్ళాక ఒక పెద్ద కొండ అగుపించింది. వాళ్ళు ఆ కొండదగ్గిరికి వెళ్ళారు. ఆ పిల్ల కొండకు అడ్డముగావున్న ఒక రాతి తలుపు తీసివేసింది. అందులోనుంచి త్రోవ కనిపించింది. వాళ్ళు కొండలో ప్రవేశించారు. ఆ పిల్ల మళ్ళీ రాతితలుపు మూసి వేసింది. కొండలో నుంచి నడిచి వెళ్ళగా ఒక బయలు కనిపించింది. ఆ బయలికి అన్ని వేపులా

శివసాయకుని ప్రక్కన ఒక చాలా అందమైన పదిహేనేళ్ళ ఆడపిల్ల కూర్చుని ఉపచారం చేస్తున్నది.

కొండలే. ఆ బయల్లో ఒక పెద్ద మేడ ఉంది. ఆ మేడచుట్టూ సరస్సు ఉంది. ఆ సరస్సులో బాతులూ, తాబేళ్ళూ ఆడుకొంటున్నవి. కమలాలూ, కలవపువ్వులూ వికసించి ఉన్నవి. శివసాయకుణ్ణి ఆ మేడలోకి తీసుకువెళ్ళి ఆ పిల్ల తలంటి నీళ్ళోసి కట్టుకోడానికి కొత్తబట్టలిచ్చి కడుపునిండా అన్నం పెట్టింది. తరవాత అతన్నిచూస్తూ అతనిపక్క ఒక తూగుటుయ్యాలలో కూర్చుంది.

శివసాయకుడు ఆ పిల్లను చూస్తూ, 'నీవు చూడబోతే మనుష్యుల పిల్లలాగ ఉన్నావు. ఈ రాక్షసుల అడవిలోకి నీవు రావడానికి కారణ మేమిటి?' అని అడిగాడు.

'వేటకువచ్చి నా తండ్రి ఒక సింహాన్ని వెంబడిస్తూ వెళ్ళాడు. ఆ సింహం ఈ అడవిలోకి వచ్చి ఉంటుంది. దాని వెనకే నా తండ్రికూడా వచ్చి ఉంటాడు. వచ్చిన పిమ్మట మళ్ళీ నా తండ్రి తిరిగి రాలేదు ఎక్కడో మాయమైపోయాడు. ఎంత కాలానికీ రాకపోతే ఏమైనాడో అని నేను నా తండ్రిని వెదుకుతూ బయలుదేరి ఈ అడవిలో ప్రవేశించాను' అని ఆ పిల్ల చెప్పింది.

'అయితే నీ పేరు గోపీమోహినా?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'అవును నాపేరు గోపీమోహినే. నాపేరు నీ కెలాగ తెలిసింది?' అని ఆ పిల్ల అడిగింది.

'నీ తండ్రిని వెదుక్కొంటూ నీవు అడవిలో ప్రవేశించినట్టూ మళ్ళీ రానట్టూ, ఒక శబరవాడు చెప్పాడు' అని శివసాయకుడు చెప్పాడు.

'నా తండ్రి ఈ లోపుగా అక్కడికి రాలేదుకదా' అని ఆ పిల్ల అడిగింది.

'ఇక్కడ నీకు నీతండ్రి కనిపించలేదా? అక్కడికి నీ తండ్రి రాలేదుట. నీ పేరుపెట్టి మంత్రులు రాజ్యం ఏలుతున్నారుట' అని శివసాయపుడు చెప్పాడు.

ఈ అడవిలోకి రావడంతోనే నా తండ్రిని వెదుక్కో దగ్గ అవకాశం దొరికిందికాదు నాకు' అని గోపీమోహిని అంది.

'ఎందువల్ల' అని అతడు అడిగాడు. గోపీ మోహిని తన కథ ఇలాగ చెప్పింది.

'నేను నా తండ్రికోసమని గుర్రమెక్కి ఈ అడవిలో ప్రవేశించాను. ఒకపగలు ప్రయాణము చేశాను. సాయంత్ర మయ్యేసరికి గుర్రాన్ని ఒక చెట్టుకు కట్టివేసి ఆ చెట్టుమీదకు ఎక్కి ఒక కొమ్మమీద కూర్చున్నాను. రాత్రి అయ్యేసరికి రాక్ష సులు గుంపులు గుంపులుగా ఈ అడవి అంతటా తిరగడం మొదలుపెట్టారు. నాకు చాలా భయంవేసింది. కొంతసేపైన తరువాత కొందరు రాక్షసులు నా గుర్రాన్ని చూచి దానిదగ్గిరికి వచ్చారు. నా గుర్రం కట్లు తెంచుకొని పారిపోయింది. దానితో వాళ్ళు పరిగెత్తుకు వెళ్ళారు. మళ్ళీ నాదగ్గిరికి వస్తారేమో అను కొన్నాను కాని రాలేదు. మరి కొంతసేపటికి ఇంకో కొందరు రాక్షసులు నా చెట్టు క్రిందనుంచి నడిచివెళ్ళుతూ మనిషి వాసన కొట్టుతోందని అక్కడ ఆగారు. ఆగి నాలుగువేపులా పరీక్షించి చూచి చివరకు చెట్టు పరీక్షిస్తూఉంటే నేను కనబడ్డాను. నాచేతిలో కత్తీ బాకూ ఉన్నవి.

ఒక పెద్దరాక్షసుడు నన్ను చెట్టుమీదనుంచి లాగేశాడు. నేను కిందపడి కత్తితో ఇటూ అటూ కొడుతున్నాను. 'ఎవరో మనుష్యుల పిల్ల. చాలా అందమైనది. దీనిని నేను పెంచు కుంటాను' అని వాటిలో ఒక రాక్షసి అంది.

ఎవరూ నన్నేమీ చేయకూడదని వాళ్ళు అనుకొన్నారు. నన్నేమీ చెయ్యరుకదా అని నేనూ మాట్లాడక ఊరుకొన్నాను. ఆ రాక్షసి నన్ను సమీపించి నావంక పరిశీలించిచూచి ఎంతో సంతోషించి నన్ను అపేక్షతో ఎత్తుకొని ఈ మేడలోకి తీసుకు వచ్చింది. ఇక్కడ నాకు కావలసిన వస్తువులన్నీ ఇస్తూ ఎంతో గారాబంగా పెంచుతూ ఉంది.'

'నీ తండ్రిసంగతి రాక్షసిని అడిగావా' అని శివసాయ కుడు గోపీ మోహినిని అడిగాడు.

'అడిగాను. అసలు ఏనుగును వచ్చింది సింహంగాదనీ, ఒకరాక్షసుడు ఆవేషం వేసుకొని వెళ్ళి అన్నను ఈ అడవిలోకి తీసుకు వచ్చాడనీ, తరవాత రాక్షసుడు సింహం రూపం వదిలి పెట్టి రాక్షసరూపం పొంది అన్నను మింగివేయ బోయాడనీ అతను రాక్షసుడితో యుద్ధంచేసి అడవిలోనుంచి తప్పించుకు పోయాడనీ చెప్పింది.'

'మరి నీకు ఇక్కడే ఉండిపోవాలని ఉందా!' అని శివ సాయకుడు అడిగాడు.

'లేదు. కాని ఇక్కడనుంచి వెళ్ళిపోవడం ఎలాగ? అడవి దాటేలోగా నన్ను మళ్ళీ పట్టుకొని ఈ రాక్షసి తీసుకు రాదా? అందుచేత ఇక్కడే ఉండి ఈ రాక్షసిని మంచిచేసుకొని

ఎలాగైనా తప్పించుకు పోవాలని చూస్తున్నాను' అని గోపీ మోహిని చెప్పింది.

'ఆ రాక్షసి ఎక్కడుంది ఇప్పుడు. ఈ మేడలో లేదూ?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'ఈ వాళ ఇక్కడ లేదు. ఎప్పుడూ పగటి వేళ ఈ మేడ లోనే ఉండి నాతో ఆడుకొంటూ ఉంటుంది ఆ రాక్షసి. ఈ వాళ మాత్రం రాక్షసులకు పండుగరోజట. ఎక్కడకో కొండలలోకి వెళ్ళిపోయి వాళ్ళు పండుగ చేసుకొంటున్నారు' అని గోపీ మోహిని చెప్పింది.

'అయితే మనమిద్దరమూ కలిసి ఈవాళ ఇక్కడనుంచి పారిపోదాము వస్తావా?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'నీవు ఎవరవు అసలు! ఈ అడవిలోకి ఎలాగవచ్చావు. ఇది రాక్షసుల అడివి అని నీకు తెలియదా?' అని గోపీ మోహిని అడిగింది.

'నేనొక రాజకుమారుణ్ణి. నా పేరు శివసాయకుడు. ఇంద్రజాల మహేంద్రజాల విద్యలు నేర్చుకొందామని నా తండ్రి దగ్గర సెలవు పుచ్చుకొని బయలుదేరాను. హిమాలయ పర్వతా లల్లో ఒకముని వున్నాడని తెలిసి అక్కడికి ఈ అడవిలోంచి వెళ్ళవలె ననుకొన్నాను. ఈ అడవిలోనుంచి వెళ్ళవద్దని ఒక శబరవాడు చెప్పాడు. నీవు ఈ అడవిలో ప్రవేశించావనీ, మళ్ళీ తిరిగి రాలేవనీ కూడా చెప్పాడు. ఈ అడవిలో నిన్ను చూడవచ్చుననీ తరవాత మనమిద్దరమూ కలిసి హిమాలయపర్వ తాలకు వెళ్ళిపోవచ్చుననీ అనుకొని ఈ అడవిలోకి వచ్చాను.

నిన్న రాత్రి పిశాచాలూ రాక్షసులూవచ్చి భయపెట్టాయి గాని పిశాచాలు నా దగ్గిరికి రాలేక పోయాయి. నా దగ్గిరికి వచ్చిన రాక్షసులను నేను చంపేశాను' అని శివసాయకుడు చెప్పాడు.

రాక్షసులను చంపినందుకు గోపీమోహిని చాలా సంతోషించింది. అతని ధైర్యాన్ని మెచ్చుకొంది; అతనికేసి సంతోషముతో చూస్తూ కూచుంది.

'నేను నదిలోపడి కొట్టుకు పోతూంటే నన్ను గట్టుకు తీశావుగదా, నీ కెలాగ తెలిసింది?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'నీవు అడవిలో ప్రవేశించడం నా పక్షులు చూచినవి' అని గోపీమోహిని అంది.

'నీ పక్షులేమిటి?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'నే నొక్కర్తెనీ ఇక్కడ ఉండటం కష్టంగా ఉంది రాక్షసితో చెప్పాను- నాకు స్నేహితులు కావాలని. ఎవరు కావాలని అడిగింది. పక్షులతో ఆడుకుంటాను, చెప్పిపెట్టమన్నాను. అప్పుడు ఈ పక్షుల్ని చెప్పిపెట్టింది. వీటిని ఈ అడవిలో ఎవరూ చంపరు నాతో ఆడుకొన్నంతసేపు ఆడుకొని అడవిలో తిరిగి తిరిగి పళ్ళూ గింజలూ తిని ఏటినీరు తాగి మళ్ళీ నా దగ్గిరకే వస్తవి. నీవు నీటిలోపడి కొట్టుకుపోతూన్నట్లు అవే చెప్పాయి. అప్పుడు గబగబా పరుగెత్తుకువచ్చి నిన్ను నీటిలోనుంచి తీశాను' అని గోపీమోహిని చెప్పింది:

కొంతసేపు వాళ్ళు మాట్లాడుకొన్న తరువాత గోపీమోహిని ఇలాగ చెప్పింది.

'నీవు ఈ మేడలో ఉన్నట్లయితే రాక్షసులు కనుక్కొని నీకూ నాకూ కూడా అపకారం చేస్తారు. చీకటి పడేటప్పటికల్లా రాక్షసి మేడలోకివచ్చి నాతో కొంతసేపు ఉండి నన్ను పడుకో బెట్టి వెళ్ళిపోతుంది. అది వచ్చేలోగానే నీవు వెళ్ళిపోవడం మంచిది' అని గోపీమోహిని చెప్పింది.

'నీవు కూడా నాతో రారాదా?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'వస్తే నీకూ నాకూ కూడా ప్రమాదమే. నీకు నా పక్షులు ఈ అడవి దాటడానికి దగ్గిరమార్గం చూపిస్తాయి. అవి చూపిన మార్గాన్ని వెళ్ళితే నీకు హిమాలయ పర్వతాలు కనబడతాయి. అక్కడ ఇంద్రజాల మహేంద్రజాల విద్యలు నేర్చుకొని ఇక్కడకు రా. అప్పుడు నిన్ను రాక్షసులేమీ చేయలేరు. నీవు వచ్చాక మన మిద్దరమూ కలిసి అడవిదాటి వెళ్ళిపోదాము' అని చెప్పగానేశివసాయకుడికి విచారం కలిగింది. గోపీమోహినిని చూడ్డంతోనే కొంతకాలం అక్కడ ఉండి ఆడుతూ పాడుతూ కొన్నాళ్లు గడపవచ్చుననుకొన్నాడు. కాని చేసేదేమీలేక ప్రయాణమయాడు. గోపీమోహిని అతన్ని కౌగలించుకొని ముద్దుపెట్టుకొని 'మళ్ళీ తప్పకుండా రావాలి సుమా' అని చెప్పింది. తరవాత తన పక్షుల్ని పిలిచి శివసాయకుడికి దగ్గిర దారి చూపించమని పంపించింది. శివసాయకుడు ఆమెను వదలలేక చివరకు 'వెళ్ళివస్తాను' అని చెప్పి ప్రయాణ మయాడు.

'పక్షులు చూపించే దారిని వెళ్ళినట్లయితే చీకటి పడకుండానే అడవి దాటిపోవచ్చును సుమా! జాగ్రత్తగా వెళ్ళు' అని గోపీమోహిని చెప్పింది.

'సరే' అన్నాడు శివసాయకుడు. పక్షులు ఆకాశంమీద పరుగెత్తుకు వెళ్ళుతూఉంటే అతడు వాటిని అనుసరించి భూమిమీద గబ గబా నడుస్తూ వెడుతున్నాడు. తోవలో పండ్లూ కాయలూ కోసుకు తింటూ చిన్న చిన్న సరస్సులలో నీళ్ళు త్రాగుతూ వెళ్ళుతున్నాడు. ఇట్లా కొంతదూరం వెళ్ళేటప్పటికి అతనికి అలసట వచ్చింది. ఒక సరస్సు దగ్గిరికి

'పక్షులు చూపించే దారిని వెళ్ళినట్లయితే చీకటిపడకుండానే ఈ అడవిదాటి పోవచ్చును' అని గోపీమోహిని చెప్పింది.

వచ్చి ఆ సరస్సులో నీళ్ళు కడుపునిండా తాగి అక్కడ ఒకచాపరాతి మీద పడుకొన్నాడు. చల్లనిగాలి వేస్తూఉన్నది. అతనికి నిద్ర వచ్చింది. తెలియకుండానే అక్కడ కొంతసేపు నిద్రపోయాడు. నిద్రపోయి మళ్ళీ ఉలిక్కిపడి లేచాడు. తన ప్రయాణం సంగతి జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఆకాశం కేసి పక్షులకోసమని చూచాడు. ఆకాశం మీద పక్షులులేవు. అతడు భూమిమీద నడిచి వస్తున్నాడే అనుకొని అవి గబగబ ముందుకు ఎగురుకుంటూ పోయినవి. ఇంకా చీకటి పడలేదు. సూర్యుడు ఇంక కొంచెం సేపటికి అస్తమించేటట్లు ఉన్నాడు. అతనికి భయము వేసింది. దుఃఖంవచ్చింది. చీకటి పడకముందు అడవిదాటి వెళ్ళడం ఎలాగా అని ఆలోచిస్తూ అక్కడ కొంతసేపు కూర్చున్నాడు. పక్షులు వెళ్ళేదిక్కు చూచాడు కాబట్టి ఆ దిక్కుగా నడిచి వెళ్ళితే చీకటిపడేలోపుగా అడవి దాటవచ్చు ననుకొన్నాడు. ఏమైనాసరే వెళ్ళక తప్పదనుకొని బయలుదేరాడు. బయలుదేరి రెండుమూడడుగులు పెట్టకముందే అటునుంచి ఎవరో చప్పట్లుకొడుతూ ఉన్నట్లు వినిపించింది. ఎవరు చెప్మా అని అన్నివేపులా తిరిగి చూచాడు. సరస్సులో స్నానము చేస్తూవుంది, ఒక చక్కనిపిల్ల. పదహారేళ్ళ వయస్సు ఉంటుంది. బంగారంలాంటి శరీరం. ఆ పిల్ల నవ్వుతూ చప్పట్లు కొడుతూ నీటిలోనుంచి గబగబ పరుగెత్తుకు వచ్చి తడిబట్టలతో అతని ఎదుట నిలబడింది. ఆ పిల్లను చూచి అతడు చాలా ఆశ్చర్యపోయాడు. గోపీ మోహినిగానే వచ్చింది కాబోలనుకొని కళ్ళు నులుముకొని మళ్ళీ చూచాడు. ఆ పిల్ల గోపీమోహినికాదు మరో కొత్తపిల్ల. ఆ పిల్లకేసి చూస్తూ అతడు నిలబడ్డాడు. ఆ

పిల్ల అతని సమీపానికి వచ్చి భుజంమీద చెయ్యివేసి నవ్వుతూ నిలబడింది.

'నేను తొందరగా ఈ అడవిదాటి వెళ్ళిపోవాలి. నన్నెందుకు ఆపుతావు. ఎవరి పిల్లవు నువ్వు' అని శివసాయకుడు అడిగాడు. ఆ పిల్ల నవ్వుతూ అతని జుట్టు తడుముతూ అతని కళ్ళు చూస్తూ నిలబడింది.

'అలాగ నవ్వుతావెందుకూ. మాట్లాడవేం? నీకు మాటలురావూ' అన్నాడు శివసాయకుడు. ఆ పిల్ల మాట్లాడలేదు. అతనిచెయ్యి పట్టుకొని ఆ చేతికేసి చూస్తూ నవ్వుతూ సరస్సు వేపు తీసుకు వెళ్ళబోయింది.

'చీకటిపడే లోపుగా నే వెళ్ళిపోవాలి. ఈ అడవి దాటిపోవడానికి నీకు దారి తెలిసినట్టయితే చెప్పు. లేకా నే వెళ్ళిపోతాను' అన్నాడు శివసాయకుడు. ఆ పిల్ల మాట్లాడకుండా అదే నవ్వు నవ్వుతూ అతన్ని తీసుకు పోవడానికి లాగింది. అతనికి కోపం వచ్చి చెయ్యి విదిలించుకొని పోబోయాడు. అప్పుడా పిల్ల రెండు చేతులతోనూ అతని చేయి గట్టిగా పట్టుకొని నవ్వుతూనే వుంది.

'నువ్వెంతటి చక్కనివాడవు! నువ్వు మా ఇంటికి రావూ? అక్కడ మనమిద్దరమూ ఎంతో హాయిగా ఆటలు ఆడుకొంటూ పాటలు పాడుకొంటూ ఉందాం. ఏం'

'నేను రావడానికి వీలులేదు. నేను వెళ్ళిపోవాలి. నన్ను వదలు' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'పోనీ ఇప్పుడు మా ఇంటికిరా. ఈ రాత్రి నిన్ను నేను దాచివేస్తాను. రేపు మనమిద్దరమూ ఈ సరస్సు దగ్గిర ఆడు

కొంటాను. తరవాత నీకు నేను దారి చూపెడతాను ఏం' అంది ఆ పిల్ల.

'నే నిప్పుడే వెళ్ళిపోవాలి. ఇప్పుడే నాకు దారి చూపించు' అన్నాడు వ్యవసాయకుడు.

'సూర్యుడు అస్తమిస్తున్నాడిప్పుడే. చీకటి పడేలోగా నీవు అడవిదాటి వెళ్ళలేవు. తోవలో రాక్షసులు నిన్ను బెదరిస్తారు. కాబట్టి నేను చెప్పినమాటవిని మా ఇంటికిరా. ఏం' అంది ఆ పిల్ల. సూర్యుడు అస్తమిస్తూ ఉన్నమాట వాస్తవము. చీకటి పడేలోగా అడవి దాటడంకూడా కష్టమే. అందుచేత ఆ పిల్ల ఇంటికి వెళ్ళాలని అనుకొని వ్యవసాయకుడు ఇలాగ అన్నాడు.

'నీవు చూడబోతే మంచి పిల్లవులాగే ఉన్నావు. అందమైన పిల్లలంటేరూ మంచిపిల్లలే. కాని నీవెవరవో నాతో చెపితేనేగాని మీ యింటికి నే నెలాగ వచ్చేది'

'మా ఇంటికి వచ్చాక నా సంగతి నీకు చెపుతాను. నా వల్ల నీకేమీ అపాయం రాదు. నీ ప్రాణానికి నా ప్రాణం అడ్డం వేస్తాను. ఈ మాటు వస్తావా రావా? ఏం' అంది ఆపిల్ల.

'పోనీ నీ పేరెవరో చెప్పు' అన్నాడు వ్యవసాయకుడు.

'నా పేరు మణిమాల. నా పేరు చెప్పాగా? ఇంక మా ఇంటికిరా, రా, ఏం' అని ఆ పిల్ల వ్యవసాయకుడ్ని వాళ్ళ ఇంటికి తీసుకుపోయింది. వాళ్ళిల్లు సరస్సుకు పడమరగా కొంతదూరంలో ఉన్న కొండకి అవతల ఉంది. ఆ ఇంట్లో చిలకలూ నెమళ్ళూ హంసలూ ఉన్నవి. ఇంటిచుట్టూ ఏదో పూలమొక్కలు ఉన్నవి. ఇంటిగోడలకి రంగు రంగుల వెల్లవేసి ఉన్నది. గోడలమీద

చిత్ర చిత్రాల పటములున్నవి. శివసాయకుణ్ణి ఆ ఇంట్లోకి తీసుకు వెళ్ళింది మణిమాల. ఆ ఇంట్లో ఒక మంచిగది ఉంది. ఆ గది మణిమాలది. ఆ గదిలో మధ్య చిన్న చెరువు ఉంది. ఆ చెరువులో దీపాలు పెట్టిన ప్రమిదలు ఎప్పుడూ ఇటూ అటూ తిరుగుతుంటవి. ఆ సరస్సులో తామర పువ్వులుకూడా ఉన్నవి. ఆ పువ్వులచుట్టూ దీపాలు ప్రదక్షిణం చేస్తూ ఉంటవి కూడాను. ఆ సరస్సు చుట్టూ బంగారు తూగుటుయ్యాల లున్నవి. ఆ తూగుటుయ్యాలల్లోకి పన్నీరు తుంపర ఎప్పుడూ పడుతూ ఉంటుంది. ఆ గదిలోకి మణిమాల తప్ప ఇంకెవరూ రారాదు. ఆగదిలోకి శివసాయకుణ్ణి తీసుకువెళ్ళి ఒక ఉయ్యాలలో అతన్ని కూర్చోబెట్టింది. దానికి ఎదురుగావున్న ఇంకో ఉయ్యాలలో తాను కూర్చుని ఉయ్యాల ఊగుతూ నవ్వుతూ ఉంది.

అదంతాచూచి శివసాయకుడు ఆశ్చర్యపోయాడు. "నీవెవరిపిల్లవో చెపుతా నన్నావు. ఆ మాటచెప్పు' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'ఆ పిల్ల నవ్వుతూ ఉయ్యాల ఊగుతూ,' ఈ ఇల్లు బాగుందిగాదూ, ఈగదిలో చూడు ఈదీపాలు ఎలాగ ఆడుకుంటున్నాయో. నీవు ఈ అడివి దాటి వెళ్ళిపోవడమెందుకు. ఇక్కడే ఉండిపోరాదూ. నాతో ఆడుకొంటూ ఉండవచ్చు ఎంచక్కా! ఏం' అంది మణిమాల.

'నీ సంగతి చెప్పమంటే ఈ మాటలన్నీ చెపుతావెందుకు. నీవు పెంకిపిల్లవు కాదూ' అన్నాడు శివసాయకుడు.

ఆమాట వినడంతోనే మణిమాల విరగబడి నవ్వింది. నవ్వుతూ అతన్ని చూస్తూ 'ఇక్కడుండిపోవూ' అంది. 'నేనుండను. నీవు మంచిపిల్ల వనుకున్నాను. నీవు మంచిపిల్లవు కానట్లున్నావు. నేనిప్పుడే వెళ్ళిపోతాను' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'వెళ్ళిపోవద్దు, వెళ్ళిపోవద్దు, నా సంగతి చెప్పనా? చెపుతావిను. నా పేరు మణిమాల' అని నవ్వింది మణిమాల.

'నీ పేరు ఇదివరకే చెప్పావు' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'అయితే ఇంకావిను. నేను అందమైన పిల్లను' అంది మణిమాల.

'ఆ మాట నేనే చెప్పాను ఇందాకా' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'అయితే ఇంకా చెప్పనా? ఈ ఇల్లునాది. ఈ గదినాది. ఈ గదిలోనే నే నెప్పుడూ ఆడుకొంటూ ఉంటాను. మన మెప్పుడూ ఆడుకొంటూ ఉండవచ్చు.' అంది మణిమాల.

'ఈ మాటకూడా ఇదివరకే చెప్పావు' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'అయితే ఇంకా చెపుతాఉండు. మరీ ఈ ఇంటిలో నే నొక్కత్తెను ఎప్పుడూ ఉండాలి. నాతో ఆడుకోడానికి ఎవరూ లేరు. అందుచేత నా కేమీ తోచకుండావుంది. నిన్ను చూడ్డంతోనే నాకు అందువల్లనే ఎంతో సంతోషమైంది' అంది మణిమాల.

'మరి నీకు మీ అమ్మ లేదూ?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'మా అమ్మ ఉంది- కాని మా అమ్మ మంచిదికాదు' అని మణిమాల చెప్పింది.

'మీ అమ్మ ఎందుకు మంచిదికాదూ?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు. మణిమాల చెప్పలేదు. ఎంతడిగినా చెప్పలేదు.

'ఇంత అందమైన పిల్లవు ఈ రాక్షసుల అడవిలో ఎందుకున్నావు' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'చిన్నప్పటినుంచీ నేనిక్కడే ఉన్నాను' అంది మణిమాల.

'అయితే మీ అమ్మ రాక్షసి అన్నమాట' అన్నాడు శివసాయకుడు.

మణిమాల మాట్లాడలేదు. కొంచెంసేపైన తర్వాత మణిమాల 'నే నొక్కత్తెనూ ఇక్కడ ఉండలేకుండా ఉన్నాను. నాతో కూడా తీసుకుపో' అంది.

'మరి మీ అమ్మ రాక్షసిగదా నన్ను మింగేస్తుందేమో' అన్నాడు శివసాయకుడు.

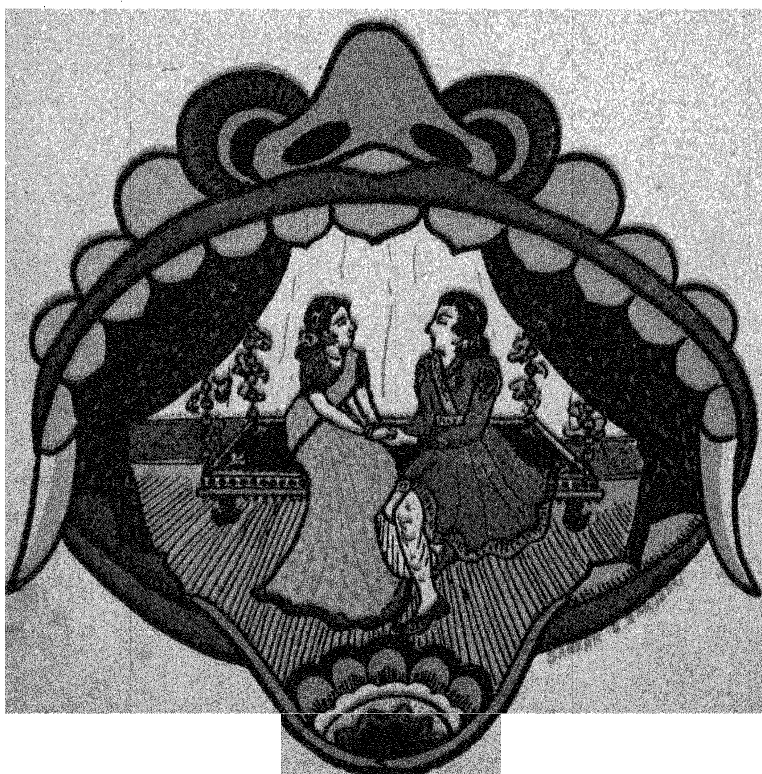
'మా అమ్మ నిన్నేమీ చెయ్యదు. నీ సంగతి మా అమ్మతో చెప్పనే చెప్పను' అంది మణిమాల.

'చెప్పకపోతే పసిగట్టి కనుక్కోలేదు కామోసు' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'అయితే మా అమ్మతో చెప్పి నిన్నేమీ చెయ్యవద్దంటాను. మా అమ్మకు నన్ను చూస్తే ఎంతో అపేక్ష. నే నేం చెబితే అది చేస్తుంది' అంది మణిమాల.

'సరేగాని, నేను ముందుగా ఈ అడవిదాటి హిమాలయ పర్వతాలకి వెళ్ళాలి. వెళ్ళి మళ్ళీ వస్తాను. అప్పుడు నీతో ఉండ నైనా ఉంటాను, లేకపోతే నిన్ను నాతో తీసుకు వెళ్ళుతాను' అన్నాడు శివసాయకుడు.

ఆ మాటలకి మణిమాల చాలా సంతోషించి అతని దగ్గిరికి వచ్చి అతని పక్కనే కూర్చుని ఉయ్యాల ఊపుతోంది.

ఇంతట్లోనే 'మణిమాలా, మణిమాలా' అనే కేక వినిపించింది.

'మా అమ్మ వచ్చింది. మా అమ్మ వచ్చింది' అని మణిమాల చెట్టునున్న ఉయ్యాలలోనుంచి దిగి తలుపు గడియవేసి, 'ఓయ్. నే నిక్కడున్నాను' అని కేక వేసింది.

'ఎక్కడున్నావే మణిమాలా' అని వాళ్ళమ్మ మళ్ళీ కేక వేసి గది దగ్గిరికి వచ్చింది. మణిమాల 'ఈ గదిలో ఉన్నానే అమ్మా' అంది.

'గదితలుపు తియ్యి మణిమాలా' అంది వాళ్ళమ్మ.

'నాకు కష్టంగా ఉందమ్మా నేను తియ్యలేనూ' అంది మణిమాల.

'ఎంత పిచ్చిది. నాకు ఈ ఇంట్లో మనిషి వాసన కొడుతోంది. అంతా చూశాను. ఎక్కడా మనుష్యులు కనిపించలేదు. ఈ గదిలోనే చూడాలని వచ్చాను. తలుపు తియ్యమ్మా' అంది వాళ్ళమ్మ.

'ఇక్కడికి మనుష్యు లెవరు వస్తారే అమ్మా. ఏదో వాసన చూసి మనిషి వాసన అనుకొన్నావు.'

ఈ గదిలోనూ నేను చూశాను. ఎవరూ మనుష్యులు లేరు' అంది మణిమాల.

'నిన్నొకసారి చూడాలమ్మా తియ్యమ్మా' అంది వాళ్ళమ్మ.

'నాకు కష్టంగా ఉందే. నేను పడుకొన్నాను. ఇప్పుడు లేవలేనమ్మా. ఇక్కడెవరూ లేరంటూంటేనే' అంది మణిమాల.

'పోనీలే అయితే. నే వెళ్ళివస్తాను. జాగ్రత్తగా ఇంట్లో ఉండు. మనుష్యులూ వాళ్ళూ వస్తారు. జాగ్రత్త సుమా తలుపులు వేసుకు పడుకో' అని చెప్పి వాళ్ళమ్మ వెళ్ళిపోయింది.

'మా అమ్మ నే చెప్పినమాట వింటుందని చెప్పాను కాదూ. మా అమ్మ నిన్నేమీ చెయ్యదులే' అంది మణిమాల.

'ఇప్పుడు వెళ్ళిపోయి మళ్ళీ ఎప్పుడు వస్తుంది మీ అమ్మ' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'మళ్ళీ తెల్లారేవేళకు వస్తుంది. అందాకా మనమాడుకొందాము. ఏం' అంది మణిమాల.

'మరి మీ అమ్మను వదిలిపెట్టి నాతో రమ్మంటే వస్తావా నువ్వు' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'మా అమ్మ నాకు మంచిదే. నేనంటే ఎంతో ప్రేమ. కాని ఇతరులను ఎవరిని చూసినా ఇష్టంలేదు' అంది మణిమాల.

'మరి నాతో వస్తావా' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'పోనీ రమ్మంటే వస్తా' నంది మణిమాల.

'నేను హిమాలయాలకి వెళ్ళి మళ్ళీ తిరిగి వచ్చేటప్పుడు చెపుతానులే' అన్నాడు శివసాయకుడు.

ఆ రాత్రి ఇద్దరూ ఆ ఇంట్లో చిలకలతోటీ హంసలతోటీ నెమిళ్ళతోటీ ఆడుకొన్నారు. రాత్రి నాలుగోజాము రాగానే శివసాయకుడు 'నాకు దారి చూపించు నే వెళ్ళిపోతా' నన్నాడు.

మణిమాల చాలాసేపు ఏడ్చింది. అతన్ని ఉండిపొమ్మని బతిమాలింది. అతడు ఉండడానికి వీల్లేదు మళ్ళీ వస్తానన్నాడు.

సరేనని మణిమాల అతన్ని తీసుకొని ఎవరికీ తెలియని ఒక కొండగుహలోకి వెళ్ళి అక్కడ ఒక పెద్ద సొరంగం ఉంటే దాని గుండా నడిచి వెళ్ళుతోంది. శివసాయకుడు ఆమె వెంట నడిచి వెళ్ళాడు. కొంతదూరం నడవగా నడవగా ఒక బయలు కని పించింది. ఆ బయలులోకి శివసాయకుణ్ణి తీసుకువచ్చి 'ఇదే అడవి అవతల. ఇక్కడనుంచి నీవు వెళ్ళిపో' అని చెప్పింది మణిమాల.

'హిమాలయాలకి దారి ఎలాగ' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'ఇక్కడనుంచి తిన్నగా వెళ్ళిపో. ఇకనుంచి రాక్షస భయమూ పిశాచభయమూ వుండవు' అని మణిమాల చెప్పింది.

'సరే వెళ్ళుతాను. నీవు మంచిపిల్లవే. నాకు దారి చూపిం చావు' అని శివసాయకుడన్నాడు.

'మళ్ళీ వస్తావుకదూ. నీకోసం నేను ఎదురుచూస్తూవుంటాను సుమా' అని మణిమాల అంది.

'వస్తాను' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'ఎన్నాళ్ళలో వస్తావు?' అని మణిమాల అడిగింది.

'నేను అక్కడ కొన్ని విద్యలు నేర్చుకొంటాను. ఆ విద్యలు నేర్చుకొన్న తరువాత వస్తాను' అన్నాడు శివసాయ కుడు.

'నీ కెందుకు విద్యలూ?' అంది మణిమాల.

'నిన్ను ఈ అడవిలోనుంచి తీసుకు వెళ్ళవద్దూ? అందు కని విద్యలు' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'మళ్ళీ వస్తావు కదూ' అంది మణిమాల.

'వస్తా' అన్నాడు వ్యవసాయకుడు.

'తప్పకుండా' అంది మణిమాల.

'తప్పకుండా' అన్నాడు వ్యవసాయకుడు.

మణిమాల దిక్కుమొహం వేసుకొని ఇంటికి తిరిగి వెళ్ళిపోయింది. వ్యవసాయకుడు చప్పగా హిమాలయ పర్వతాల దగ్గరికి నడిచి వెళ్తున్నాడు.

గోపీమోహిని వ్యవసాయకుణ్ణి విడిచిపెట్టి ఇంటికివచ్చి అతని మీదనే మనసు పెట్టుకొని తలపోస్తూ కూర్చుంది. సాయంత్రమైంది. తాను పంపిన పక్షులు తిరిగిరాలేదు. వ్యవసాయకుడు అడవిదారి వెంట వెళ్ళాడో లేదో? తోవలో ఎవరైనా రాక్షసులు అడ్డగించారేమో? వ్యవసాయకుడు ఏమైనాడో పాపం అని దుఃఖిస్తూ కూర్చుంది. చీకటిపడింది. ఇంకా పక్షులు రాలేదు. పక్షులు ఎందుకు ఆలస్యం చెయ్యాలి? అతన్ని అడవి చివర దిగబెట్టి గబగబ ఎగిరి ఇక్కడ రావచ్చు కాదూ? ఎందుకు రాలేదు మరి. అని ఎంతో ఆలోచించింది. పోనీ తానువెళ్ళి అడవంతా తిరిగి వెదకితే కనపడతాడేమో చూద్దామనుకొంది. కాని పక్షులొచ్చి ఏదో సమాచారం చెప్పకముందు వెళ్ళకూడదనుకొని పక్షులకోసం ఎదురు చూస్తూఉంది. ఇంతలోనే పక్షులు వచ్చాయి. వచ్చి వ్యవసాయకుడు దారి తప్పిపోయినట్లూ, తాము ఇంకా వెల్తురు ఉండగానే అడవి చివరకు వెళ్ళి చూస్తే వ్యవసాయకుడు కనపడనట్లూ, మళ్ళీ అతనికోసము వెనక్కివచ్చి అంతటా వెదకినట్లూ ఎక్కడా అతను కనబడనట్లూ చెప్పినవి. ఈ

మాటలు విని గోపీమోహిని చాలా విచారించింది. మళ్ళీ ఇంకో మాటు వెళ్ళి అడవి అంతా తిరిగి ఏమైనాడో శివనాయకుడు కనుక్కురమ్మని పక్షులను మళ్ళీ పంపించింది గోపీమోహిని. పక్షులు మళ్ళీ వెదకడం కోసమని వెళ్ళాయి.

గోపీమోహిని మేడ ఇవతల చెరువుగట్టుమీద కూర్చుని విచారిస్తూ ఉంటే వాళ్ళమ్మ అప్పుడే వచ్చింది. రాక్షసివచ్చి చెరువుగట్టున కూర్చున్న గోపీమోహినిని చూచి ఎత్తుకొని ముద్దు పెట్టుకొని ఇంట్లోకి తీసుకుపోయింది. తాను విచారముగా ఉన్నట్లు రాక్షసికి తెలియకూడదనుకొని నవ్వుతూ ఉంది.

రాక్షసి గోపీమోహినికి నీళ్ళుపోసి, కొత్తబట్టలు కట్టి, పళ్ళూ, పక్వాలూ, పరమాన్నాలూ పెట్టింది. తరువాత తూగుటుయ్యాలలో పడుకోబెట్టి, జోలపాట పాడింది. గోపీమోహినికి నిద్రపట్టలేదు. పక్షులు ఎప్పుడు వస్తాయో అని అనుకొంటూ ఉంది. రాక్షసి దగ్గర ఉన్నప్పు మాటేగాని దాని ధ్యాన మంతా శివనాయకుడిమీదే ఉంది. అది కనిపెట్టి రాక్షసి అడిగింది కదా, 'అమ్మా గోపీమోహినీ! రోజూలాగ ఈవాళ సంతోషంగా లేవెందుకనా? విచారిస్తున్నావు ఎందుకూ? నాతో చెప్పవా' అంది.

'ఏమీలేదు అంది' గోపీమోహిని.

'ఏమీ లేక పోవడమేమి? నీ మొహం చూస్తేనే తెలుస్తోంది. నీకు విచారం ఎందుకో నాతో చెప్పు. నీకు ఏం కావలిస్తే అది నీకు ఇస్తాను' అంది.

'నాకు విచారమూ లేదు, నాకేమీ అక్కరాలేదు' అంది గోపీమోహిని.

'పోనీ అయితే పడుకో. నేను నిన్ను పడుకోబెట్టి వెడతాను' అంది రాక్షసి.

'నేను పడుకున్నాను. నువ్వు వెళ్ళు' అంది గోపీమోహిని.

'అమ్మా గోపీమోహినీ! రోజూ లాగ ఈవాళ సంతోషంగా లేవేందుకూ? విచారిస్తున్నావేందుకూ? నాతో చెప్పవా?' అన్నది రాక్షసి.

'నీకేం కావాలో చెప్పవా? నీకు విచారం ఎందుకో చెప్పవా?' అంది మళ్ళీ రాక్షసి.

'ఎందుకూలేదు' అంది గోపీమోహిని.

తనతో ఏదో చెప్పకుండా దాస్తోందని రాక్షసికి కోపం వచ్చి గోపీమోహినిని కొట్టి తిట్టి వెళ్ళిపోయింది. గోపీమోహిని దెబ్బలు - తిట్లు తిని ఏడుస్తూ కూర్చుంది.

రాక్షసి వెళ్ళిపోయిన కొంతసేపటికి పక్షులు తిరిగి వచ్చాయి. వచ్చి వ్యవసాయకుడు బతికి ఉన్నాడని చెప్పాయి.

'ఎక్కడున్నాడు ఇపుడు' అని గోపీమోహిని అడిగింది.

ఇక్కడికి ఉత్తరంగా ఒక రాక్షసికి ఒకమేడ ఉంది. ఆ రాక్షసికి ఒక చక్కని కూతురు కూడా ఉంది. వ్యవసాయకుడు వెడుతూ ఉండే అన్నని తోవలో పట్టుకొని ఆ రాక్షసి కూతురు తన మేడలోకి తీసుకు వెళ్ళింది. అక్కడ ఉన్నా డతడు' అని పక్షులు చెప్పినవి.

'అది మంచిదేనా? ఏమీ చెయ్యదుకదా అన్నని' అని గోపీమోహిని అడిగింది.

'రాక్షసి మంచిదికాదు. కాని దానిపిల్ల ఎంతో మంచిది. అచ్చంగా నీలాగే వుంటుంది. నీలాగే ఆటలూ పాటలూ ఆడుతూ పాడుతూ వుంటుంది' అని పక్షులు చెప్పాయి.

'మరి అది రాక్షసుల పిల్ల అన్నావు' అని గోపీమోహిని అడిగింది.

'రాక్షసులపిల్ల అయినా మనిషిపిల్లలాగే ఉంది. శివసాయ కుణ్ణి ఏమీ చెయ్యదు సరికదా అడవి దాటిస్తుంది కూడాను. అంచేత శివసాయకుడికి ఏమీ భయంలేదు.' అని పక్షులు చెప్పాయి.

'సరే' అని గోపీమోహిని పక్షుల్ని పంపించి వేసింది.

ఆ రాక్షసి కూతురు ఎవరో, నిజంగా రాక్షసిపిల్లో లేక పోతే మనిషిపిల్లో తెలుసుకోవాలను కొంది. ఎవరైనా తాను రోజూ అనుకుంటూ వుండవచ్చునుగదా అనుకొంది. తెల్లారాక రాక్షసి వస్తుందిగదా అప్పుడు దానితో చెప్పి ఆ పిల్లని తెప్పించా లనుకొంది.

ఆ సంగతే ఆలోచిస్తూ గోపీమోహిని పూలవుయ్యాలలో పడుకొని నిద్రపోయింది.

తెల్లారాక రాక్షసి తిరిగి వచ్చింది. అప్పటికి గోపీ మోహిని ఇంకా నిద్రపోతూవుంది. రాక్షసి గోపీమోహిని పక్కను కూర్చుని రాత్రి దాన్ని కొట్టినందుకు ఏడుస్తూవుంది. చేత్తో గోపీ మోహిని వళ్ళు తడుముతూ వుంది.

గోపీమోహినికి మెలకువ వచ్చింది. కళ్ళువిప్పి చూచింది. ఎదురుగుండా రాక్షసి కనిపించింది. అది ఏడుస్తూ వుండటం గోపీ మోహిని చూచి 'ఎందుకేడుస్తున్నావు' అని అడిగింది.

'నిన్నింత ఆపేక్షగా పెంచుతూవున్నా నామీద నీకు దయ లేదు' అని రాక్షసి చెప్పింది

'మరి రాత్రి ఎందుకుకొట్టేవు నన్ను' అని గోపీమోహిని అడిగింది.

'ఇంకెప్పుడూ కొట్టనులే. ఏదో కోపంవచ్చి కొట్టేను. ఇంత బద్ధకంగా వున్నావేం నీవు' అని రాక్షసి అడిగింది.

'నాకేమీ తోచడం లేదు. నాతో ఆడుకోవడానికి ఎవరూ లేరు' అంది గోపీమోహిని.

'పక్షులున్నాయిగా' అంది రాక్షసి. 'అస్తమానం పక్షుల తోటేనా ఏమిటి ఆడుకోవడం. నాకు విసుగెత్తుతోంది' అంది గోపీమోహిని.

'మరేంగావాలి నీకు' అని రాక్షసి అడిగింది.

'నాతో ఆడుకోవడానికి ఎవరైనా మంచి పిల్ల కావాలి' అంది గోపీమోహిని.

'ఎవరున్నారమ్మా నీతో ఆడుకొనే పిల్లలూ' అంది రాక్షసి.

'ఏమో నాకేం తెలుసునేమిటి' అంది గోపీమోహిని.

'పోనీ రాక్షసిపిల్లలతో ఆడుకొంటావా' అని రాక్షసి అడిగింది.

'నాకొద్దమ్మా నాకు భయమేస్తుంది' అంది గోపీమోహిని.

'అలాగే వెతుక్కుంటానులే. లే, రా. పాటికిలే' అని రాక్షసి గోపీమోహినిని లేవదీసి తలంటి నీళ్ళోసి కొత్తబట్టలు కట్టి ఆడుకోవడాని బొమ్మలూ పువ్వులూ అవీ ఇచ్చి ఒకగదిలో నిద్రపోయింది.

గోపీమోహిని చాలసేపు ఆడుకొంది. గోపీమోహినితో కూడా పక్షులుకూడా ఆడుకొన్నవి. సాయంత్రం అయ్యేటప్పటికి గోపీమోహిని బయలులో ఉన్న సరస్సుదగ్గిరికి వచ్చి అందులో స్నానంచేసి హంసలతో ఆడుకొంది. చెరువులో తామరపువ్వులు కోసుకొని తల్లోనూ, చెవుల్లోనూ పెట్టుకొంది. తామర తూళ్ళు చేతులకు కూడా కట్టుకొంది.

చీకటిపడేవేళకి రాక్షసి లేచివచ్చి గోపీమోహిని ఆడుకోవడం చూస్తూ సంతోషిస్తూ చెరువుగట్టుమీద నిలబడింది. గోపీమోహిని;

'తెచ్చిపెట్టవూ' అంది.

'ఏమిటి' అంది రాక్షసి.

'ఆడుకోడానికి పిల్లని తెచ్చిపెట్టావూ' అంది గోపీమోహిని.

'ఇవాళ రాత్రి పడుకున్నంటానులే' అంది రాక్షసి.

'ఇవాళ రాత్రికాదు. ఇప్పుడే కావాలి. ఇప్పుడే వెళ్ళు' అంది గోపీమోహిని.

'ఇప్పుడే వెడితే ఎలాగ. నీకు అన్నంపెట్టి నిన్ను పడుకోబెట్టి వెడతానులే' అంది రాక్షసి.

'నాకక్కర్లేదు. ఇప్పుడే వెళ్ళాలి' అంది గోపీమోహిని.

'నే వెడితే నీ వొక్కర్తెవూ అన్నంతిని పడుకోగలవా' అంది రాక్షసి.

'పడుకొంటాను. వెళ్ళు' అంది గోపీమోహిని.

'సరే' అని రాక్షసి వెళ్ళిపోయింది.

రాక్షసి ఆ రాత్రల్లా ఎక్కడెక్కడో వెళ్తుండా ఆ అడవంతా తిరుగుతోంది. ఎవరైనా గోపీమోహినితో ఆడుకోవడానికి మంచిపిల్ల దొరుకుతుందేమోనని కనిపించిన రాక్షసుల నందరినీ అడిగింది. ఎవరూ చెప్పలేదు. చివరకు ఒక రాక్షసుడు కనిపించాడు. ఆ రాక్షసుడు చెప్పాడు. ఒక రాక్షసికి ఒక చక్కని కూతురుందనీ ఆ కూతురిని ఎంతో ముద్దుగా పెంచుకొంటున్నదనీ ఆ కూతురు రాక్షసిపిల్లలాగ ఉండక అచ్చంగా మనిషి పిల్లలాగా ఉంటుందనీ.

ఆ రాక్షసి ఆ క్షణం మణిమాల తల్లి దగ్గరికి వెళ్ళింది. వెళ్ళి ఆ రాక్షసితో తనకో కూతురున్నట్టూ ఆ కూతురితో ఎవరూ ఆడుకోవడానికి లేనట్టూ అందుచేత తన కూతురు బెంగపెట్టుకొన్నట్టూ చెప్పింది.

ఆ మాటలు విని మణిమాల తల్లి కూడా తనకో కూతురున్నట్టూ తన కూతురుతో కూడా ఆడుకోవడానికి ఎవరూ మంచి పిల్లలు లేనట్టూ, అందుచేత బెంగపెట్టుకొన్నట్టూ చెప్పింది.

రాక్షసి ఆ మాటలు విని మణిమాల తల్లితో కూడా వాళ్ళింటికి వెళ్ళి మణిమాలను చూసింది. మణిమాల తన కూతురులాగే చక్కగా చురుకుగా ఉండటం చూసింది.

'మా అమ్మాయితో ఆడుకొంటావా అమ్మాయీ' అంది.

'మీ అమ్మాయి ఎక్కడుంది' అంది మణిమాల.

'మా అమ్మాయి మా మేడలో ఉంది. నేను నీకు మా మేడ చూపిస్తాను అక్కడ ఇద్దరూ ఆడుకొంటూ ఉండండి. మా

అమ్మాయికూడా అప్పుడప్పుడు ఇక్కడికి వచ్చి నీతో ఆడు కొంటూ ఉంటుందిలే' అని రాక్షసి చెప్పింది.

'అయితే వాళ్ళమ్మాయి దగ్గరికి నన్ను తీసుకెళ్ళవూ' అంది మణిమాల వాళ్ళమ్మతో.

'అలాగే తీసుకువెళతానులే' అంది వాళ్ళమ్మ.

రాక్షసులిద్దరూ మణిమాలను తీసుకొని గోపిమోహిని దగ్గిరికి వచ్చారు.

ఆ రోజునుంచీ రాక్షసులిద్దరికీ చాలా స్నేహం అయింది. మణిమాలకీ గోపిమోహినికి కూడా స్నేహం అయింది. రాత్రిళ్లు రాక్షసులిద్దరూ ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయేవారు. మణిమాలా గోపీ మోహినీ రాత్రిళ్ళు ఒక్క మంచంమీదనే పడుకొని కథలు చెప్పుకొంటూ నిద్రపోయేవారు. పగటిపూట వాళ్ళిద్దరూ ఒకళ్ళిం టికి ఒకళ్ళు వెళుతూ అడవంతా పరుగెత్తి ఆడుకొంటూ ఎంతో సంతోషంగా కాలము గడుపుతున్నారు. ఒకనాడు ఉదయం వాళ్ళిద్దరూ కలిసి అడవిలోకి వెళ్ళారు. అక్కడ వాళ్ళకి ఒక అందమైన పెద్ద చెరువు కనిపించింది. ఆ చెరువు గట్టుమీద ఒక చాపరాయిఉంటే దానిమీద కూర్చుని వాళ్ళిద్దరూ కబుర్లు చెప్పు కొంటున్నారు.

'నువ్వు నిజంగా మనిషిపిల్లవో రాక్షసిపిల్లవో చెప్పవూ' అని గోపీమోహిని అడిగింది.

'నే నెలాగ కనిపిస్తున్నాను' అంది మణిమాల.

'నువ్వు ఒచ్చంగా మనిషిపిల్లలాగ ఉన్నావు' అంది గోపీమోహిని.

'అయితే మరెందుకు అడుగుతావు' అంది మణిమాల.

'రాక్షసి పిల్లలయినా ఒక్కొక్కప్పుడు మనిషిపిల్లల్లాగ ఉంటారటగా' అంది గోపీమోహిని.

'ఏమో నేనెవరిపిల్లనో నాకేం తెలుసును. చిన్నప్పటి నుంచీ నేను ఇక్కడే పెరుగుతున్నాను. మా అమ్మను అడిగితే నా పిల్లవే నువ్వు అంటోంది' అంది మణిమాల.

'మరినువ్వు శివసాయకుణ్ణి ఏం చేశావు' అంది గోపీమోహిని.

'శివసాయకుడు ఎవరు' అంది మణిమాల.

'మీ ఇంటికి వచ్చాడటగా శివసాయకుడు' అంది గోపీమోహిని.

'ఆ మంచిపిల్లాడా' అంది మణిమాల.

'మంచిపిల్లాడేమిటి' అంది గోపీమోహిని.

'ఆ చక్కని పిల్లాడుకాదూ' అంది మణిమాల.

'అవును అతనే' అంది గోపీమోహిని.

'పాపం అతను చెరువుదగ్గిర నిద్రపోతూంటే చూచాను. లేచాక మా ఇంటికి తీసికెళ్ళి ఉయ్యాలలో కూచోబెట్టి ఊపాను. ఎంతోసేపు అతనితో మాట్లాడాను. అతనెంతమంచి వాడను కొన్నావు' అంది మణిమాల.

'అతనేదీ-ఇప్పుడెక్కడికి వెళ్ళాడు' అని గోపీమోహిని అడిగింది.

'ఎక్కడో హిమాలయ పర్వతాలున్నాయిట. అక్కడేవో విద్యలు నేర్చుకోవడానికి వెళతానంటేనూ నేనే ఈ అడవి దాటించాను. అతను మళ్ళీ వస్తానన్నాడు కూడాను' అంది మణిమాల.

'జాగ్రత్తగా వెళ్ళాడా' అని గోపీమోహిని అడిగింది.

'నే దిగబెట్టానంటూంటేనే-మరి అతన్ని నువ్వేలాగెరుగుదువు?' అంది మణిమాల.

'నీ దగ్గరికి రావడానికి ముందు మా మేతలోకి వచ్చాడు. అతనితో కొంతసేపు మాట్లాడి పక్షుల్ని తోవచూపించమని పంపేశాను.' అంది గోపీమోహిని.

మళ్ళీవచ్చి నిన్నుకూడా తీసుకువెళతా నన్నాడా?' అని మణిమాల అడిగింది.

'నన్ను తీసుకువెడతా నన్నాడా అని గోపీమోహిని అడిగింది.

'నన్ను తీసుకువెళతానన్నాడు. నిన్నుకూడా తీసుకువెడతాడులే. మనమిద్దరము అతనితో వెళ్ళిపోదాం ఎంచక్క. ఏం' అంది మణిమాల.

'మరి మీ అమ్మా మా అమ్మా ఏడవరూ' అంది గోపీమోహిని.

'వాళ్ళనుకూడా తీసుకువెళ్ళదాము. ఏం' అంది మణిమాల.

'అమ్మయ్యో! రాక్షసులను తీసుకు వెళ్ళకూడదు' అంది గోపీమోహిని.

'పోనీ వాళ్ళనిక్కడ అట్టేబెట్టి చెప్పకుండా మనం వెళ్ళి పోదాం' అంది మణిమాల.

'వాళ్ళు ఏడవరూ మరి' అంది గోపీమోహిని.

'పోనీ వాళ్ళతో చెప్పే వెళదాము' అంది మణిమాల.

'చెపితే వెళ్ళనిస్తారు కామోసు' అంది గోపీమోహిని.

'ఏమోనమ్మా మరి. నాకు తెలియదూ' అంది మణిమాల. ఇలాగవాళ్ళు కబుర్లు చెప్పుకొంటూ ఉపసాయకుడి కోసం ఎదురు చూస్తూ ఉన్నారు.

ఒకనాడు మణిమాల తల్లి వీళ్ళిలాగ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ఉంటే వాళ్ళ మాటలు వింది–విని గోపీమోహిని తల్లితో చెప్పింది. ఈ పిల్లలిద్దరు కలిసి ఎవరితోనో వెళ్ళిపోతారేమోనని వాళ్ళు చాలా భయపడ్డారు. ఆ రోజునుంచీ వాళ్ళను బయటకు రాకుండా ఇంట్లోనే ఉండేట్టు చేశారు. రాత్రిళ్ళు పనివాటికి పోయినప్పుడు వాళ్ళిద్దరినీ ఒక్కగదిలో పెట్టి తాళంవేసి వెళ్ళిపోయేవారు. మణిమాలా గోపీమోహినీ ఇలాగ బంధించి చేస్తారని వాళ్ళమ్మలతో దెబ్బలాడేవి. వాళ్ళకు కోపంవచ్చి మణిమాలనూ గోపీమోహినినీ కొట్టారు.

'మమ్మల్ని కొట్టితే మేమిక్కడ ఉండేది లేదు. ఎక్కడకైనా పోతాము'ని వాళ్ళిద్దరూ కలిసి ఎక్కడికో వెళ్ళిపోబోయారు. వాళ్ళను వెళ్ళిపోనియ్యకుండా రాక్షసులు పట్టుకొని ఒకగదిలో పెట్టి తాళమువేసి ఉంచారు. ఎప్పుడూ ఆగదిలోనే వాళ్ళుండడం. రోజూ అన్నం మాత్రం రాక్షసులు పెట్టేవారు. ఆ అన్నం

ఒకనాడు మణిమాల తల్లి,
వీళ్ళిలాగ కబుర్లు చేప్పు
కొంటూంటే విని గోపి
మోహిని తల్లితో చెప్పింది.

తింటూ ఆటలూ పాటలూ లేకుండా ఆ గదిలోనే వాళ్ళిద్దరూ ఏడుస్తూ కూర్చునేవారు.

'ఎక్కడికీ వెళ్ళిపోక పోతే గదిలోనుంచి వదల పెడతాము' అని రాక్షసులు అరిచారు.

'మే మెక్కడికీ వెళ్ళమురెండి' అన్నారు వసుమాలా గోపీమోహినీని.

అప్పుడు వాళ్ళని గదిలోనుంచి వదిలిపెట్టారు గాని ఇల్లు దాటి వెళ్ళనిచ్చేవారు కారు. ఆ ఇంట్లోనే వాళ్ళు శివసాయకుడు ఎప్పుడు వస్తాడు చెప్మా అనుకొంటూ బెంగపెట్టుకు ఉన్నారు. శివసాయకుడి కోసం వాళ్ళిద్దరూ కనిపెట్టుకు ఉన్నారని రాక్షసులు తెలుసుకొని అతన్ని ఎక్కడున్నాడో పట్టుకొని చంపివేద్దామని ఆ రాక్షసులిద్దరూ అడవంతా తిరుగుతున్నారు.

౪

శివసాయకుడు ఎంతదూరం వెళ్ళినా మృగసంచారం లేదూ—మనిషి సంచారం అసలే లేదు. కొంతసేపటికి [illegible] తో అతనికి కొండలు కొండవాళ్ళు కనిపించారు.

[illegible] ముని ఎక్కడ ఉంటాడో వాళ్ళను అడిగాడు. కైలాస పర్వతము [illegible] గుహ ఉందనీ అందులో అతను తపస్సు చేసుకొంటూ ఉంటాడనీ వాళ్ళు చెప్పారు. అక్కడినుంచి బయలుదేరి అతను కైలాస పర్వతం దగ్గరికి వెళ్ళాడు. దానిచుట్టూ తిరిగాడు. ఆ చుట్టుపట్ల అంతా మంచు కెరటాళ్ళ గట్టి ఉంది. ఆ మంచుమీద నడుస్తూ

ఉంటే అతనికి కాళ్ళు ఆవైపుగ లాక్కుపోతున్నాయి. ఎలాగో కష్టపడి గుహ కనుక్కొన్నాడు. అందులో ఒక ముసలముని లేడిచర్మంమీద పద్మాసనం వేసుకొని తపస్సు చేసుకొంటు న్నాడు. శివసాయకుడు మునికి ఎదురుగా చాలాసేపు నిల బడ్డాడు. ముని కళ్ళుతెరచి శివసాయకుణ్ణి చూచి కూర్చోమని సైగచేసి మళ్ళీ కళ్ళుమూసుకొని తపస్సు చేసుకుంటున్నాడు. శివసాయకుడు ఆ గుహలో మంచుమీద అలాగే కూర్చుండి పోయాడు. సాయంత్రం అయింది. ముని కళ్ళు తెరవలేదు. శివ సాయకుడు లేవలేదు. రాత్రల్లా ముని కళ్ళుమూసుకునే ఉన్నాడు. శివసాయకుడు, ఎంత చలివేసినా అక్కడనుంచి కదలనేలేదు. ఒకరోజు అయింది. ముని కళ్ళు విప్పలేదు. శివసాయకుడు లేవ లేదు. రెండురోజు లయింది. ముని కళ్ళు విప్పలేదు. శివసాయ కుడు లేవలేదు. కూర్చున్నచోటే కూర్చుండిపోయాడు. మూడు రోజు లయింది. ముని కళ్ళు విప్పనేలేదు. శివసాయకుడు కదలనే లేదు. నిద్రాహారాలు లేకుండా మునీ శివసాయకుడూ ఆ గుహ లోనే కూర్చుండిపోయారు.

నాలుగోరోజు పొద్దున్న ముని కళ్ళు విప్పి చూచాడు. శివసాయకుడు అక్కడే కూర్చుని ఉన్నాడు. ముని కళ్ళు విప్ప డంతోనే శివసాయకుడు ముని పాదాలమీద పడి నమస్కారం చేశాడు. ముని అతన్ని దీవించాడు.

శివసాయకుడు లేచి నిలబడ్డాడు. అప్పుడు ముని అత నితో, 'నీవు వచ్చిన పని నాకు తెలుసును. నీకు కావలసిన విద్యలు నేర్చుకోవాలంటే ఓపిక చాలా ఉండాలి. నీకు ఓపికా

పట్టుదలా ఉన్నాయో లేవో తెలుసుకోడానికే మూడుపోటీలు కూర్చోబెట్టాను. మూడు రోజులూ నీవు మంచుగుహలో కూర్చున్నావు. నాకు చాలా సంతోషమైంది. నీకు ఇంద్రజాల మహేంద్రజాల విద్యలు చెప్పుతానులే. ఇక్కడే ఉండిపో' అన్నాడు. శివసాయకుడు 'చిత్తం' అన్నాడు. ముని శివసాయకుడికి ఒక లేడిచర్మం ఇచ్చి, తినడానికి పళ్ళు ఇచ్చాడు. శివసాయకుడు పళ్ళు తిన్నతరువాత చలి వెయ్యకుండా ఉండడానికి అతనికి ఒక పసరు పూసుకొమ్మని ఇచ్చాడు. శివసాయకుడు ఆ పసరు ఒంటికి పూసుకొన్నాడు. వెచ్చగా ఉంది. మంచుగుహలో ఉన్నట్లే లేదు.

అప్పుడు కామబాహుడు శివసాయకుడి సంగతంతా చెప్పమని అడిగాడు. శివసాయకుడు తాను ఇంటిదగ్గిరనుంచి బయలుదేరింది మొదలుకొని దేశదేశాలూ తిరగడం, ఒక ముసలివాడు అగుపించి హిమాలయాలకి వెళ్ళమనడం-రాక్షసుల బారి దాటేటప్పుడు శిలవాడొకడు గోపీమోహిని సంగతీ వాళ్ళమ్మా నాన్నా సంగతీ చెప్పడం, తాను అడవిలో ప్రవేశించడం, రాక్షసులతో యుద్ధం చేయడం, నదిలో [illegible]. గోపీమోహిని తన్ను నదిలోనుంచి తీసి ఇంటికి తీసుకుపోవడం, అక్కడినుంచి మణిమాల ఇంటికి వెళ్ళడం, మణిమాల [illegible] మొదలైన సంగతంతా చెప్పాడు.

కామబాహుడు గోపీమోహిని గురించి అంతా పూర్తిగా చెప్పమని చెప్పించుకొని ఇంకా సంతృప్తిలేక మళ్ళీమళ్ళీ గోపీమోహిని సంగతి చెప్పమని ఎంతో ఇష్టంగా విన్నాడు. గోపీమోహిని బతికి బాగా ఉందిగదా అని సంతోషించాడు.

గోపీమోహిని సంగతి ఇంతగా అడుగుతున్నా వెందు' కని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'గోపీమోహిని నాకూతురే' అన్నాడు కామబాహుడు.

'సింహాన్ని తరుముకుంటూ వెళ్ళిన రాజువేనా నువ్వు? అయితే మీపట్నం వెళ్ళి రాజ్యం చెయ్యక ఇక్కడ తపస్సు చేసుకొంటూ ఎందుకు కూర్చున్నావు?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు. కామబాహుడు తన సంగతి ఇలాగ చెప్పాడు.

'సింహాన్ని తరుముకొంటూ నేను అడవిలో ప్రవేశించాక ఆ సింహం ఒక రాక్షసై నామీద పడింది. దానితో యుద్ధంచేసి దానిని చంపివేశాను. నాకు ఎలాగ వెళ్ళడానికీ దారి తెలిసింది కాదు. గబగబా గుర్రాన్ని పరుగెత్తించుకొంటూ వస్తూండగా కొందరు రాక్షసులు ఎదురుపడితే వాళ్ళకు గుర్రాన్ని వదిలిపెట్టి నేను పరుగుపరుగున అడవి దాటి వచ్చాను. ఆ అడవంతా రాక్షసుల అడివి. ఇంకోదారిని నా పట్నానికి వెళ్ళాలని ఊహిస్తూ ఉంటే ఒక సన్యాసి అగుపడి, 'నీ భార్య చచ్చిపోయింది. నీ కూతురు ఎక్కడో తప్పిపోయింది. ఇక ఇంటికి వెళ్ళి ఏమి చేస్తావు! ఇక్కడ ఉండిపో' అన్నాడు. సరేనని నేను ఆ సన్యాసికి శిష్యుడనై చేసేను. నాకు అన్ని విద్యలూ నేర్పాడు. నన్ను ఈ గుహలో తపస్సుచేసుకొంటూఉండమనిచెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. అతను వచ్చిందాకా నే నిక్కడే ఉండిపోతాను. నేను ముసలివాణ్ణి అయ్యాను. రాజ్యం చేద్దామని కోరిక లేదు. నాకు వచ్చిన విద్యలు నీకు చెపుతాను. నీవు వెళ్ళి గోపీమోహినిని రాక్షసి దగ్గరనుంచి తప్పించు. అంతే కావలసింది' అని కామబాహుడు చెప్పిన

మాటలు శివసాయకుడు విని గోపీమోహిని మీ అమ్మాయే కదా. దానిని చూడాలని లేదూ ?' అని అడిగాడు.

'నీవు గోపీమోహిని సంగతి నాకు చెప్పావు గదా. నీ మాటలు వింటూంటే నాకు గోపీమోహినిని చూచినట్లే ఉంది. నేను ఆ సన్యాసి వచ్చేంతదాకా కదిలి రాకూడదు.'

శివసాయకుడు అతని దగ్గిర చాలాకాలం ఉండిపోయాడు. కామబాహుడు అన్ని విద్యలూ అతనికి చెప్పుతున్నాడు. ఆ మంచుగుహలో అతనిచేత జపాలూ తపాలూ చేయిస్తూ సరిగా చేసిన తరువాత విద్యలు చెపుతూ ఉన్నాడు. కొంతకాలానికి శివ సాయకుడు ఇంద్రజాల మహేంద్రజాల విద్యలు అన్నీ నేర్చు కొన్నాడు. తరువాత కామబాహుడు శివసాయకుణ్ణి, ఉపవాసం ఉండి ఒక నెల్లాళ్ల ఆ గుహలో తపస్సు చెయ్యమన్నాడు. శివ సాయకుడు తపస్సు చేశాడు. తరువాత ముని అతనికి బలం రావ డానికి పళ్ళూ కాయలూ దుంపలూ పెట్టి దాగా బలం వచ్చిన తర వాత అతను వెడతానంటే, నీకు విద్యలు పట్టు ఇచ్చాయో లేదో చూడవలెను. ఇంకా కొన్నాళ్ళు ఉండు అన్నాడు.

శివసాయకుడు ఉండిపోయాడు. ఒకనాడు కామబాహుడు శివసాయకుణ్ణి పిలిచి, 'ఈ రోజున నీ విద్య పరీక్షచేస్తాను- సిద్ధంగా వున్నావా' అని అడిగాడు.

'సిద్ధంగా వున్నాను' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'అయితే నీవు గంగానది ఒడ్డునే వెళ్ళితే కేదార్‌నాథ మనే ఊరు కనిపిస్తుంది. ఆ ఊరికి ఉత్తరంగా ఒక అడవి వుంది. ఆ అడవిలో ఒక తీగె ఉంది. ఆ తీగ రాత్రిళ్ళు మెరుస్తూ వుంటుంది.

పగలు మామూలు తీగలాగే వుంటుంది. ఆ తీగ తీసుకురా గలవా?' అన్నాడు కామబాహుడు.

'తీసుకు వస్తాను - కాని ఆ తీగె నీ కెందుకు?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'నేను ముసలివాణ్ణి అయిపోవడంచేత నే నక్కడికి వెళ్ళలేను. నీవు పడుచువాడవు. నువ్వు వెళ్ళి రాగలవని నిన్ను పంపుతున్నాను. ఆ తీగె నాకు కావాలి. నీవు తెచ్చింతర్వాత దాని వుపయోగం చెపుతానులే' అన్నాడు కామబాహుడు.

'సరే వెడుతున్నాను' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'తోవలో కొండలూ నదులూ వుంటాయి జాగ్రత్త. దేవతలు అడ్డంవచ్చి నిన్ను ఎక్కడికైనా తీసుకుపోతారు జాగ్రత్త' అని చెప్పి శివసాయకుణ్ణి పంపించివేశాడు.

శివసాయకుడు గంగానది ఒడ్డునే నడిచిపోతున్నాడు. వెళ్ళగా వెళ్ళగా ఒకకొండ అతనికి అడ్డం వచ్చింది. గంగానది ఆ కొండమొదల్లో మాయమైపోయింది. అతను వెంటనే ఒక గద్దలాగ మారిపోయి ఆకాశంమీదికి ఎగిరి కొండ దాటేడు. కొండవతల మళ్ళీ గంగానది కనిపించింది. ఘాటుమీనుంచి దిగి మళ్ళీ మనిషిలాగ అయిపోయి గట్టునే వెడుతున్నాడు. తోవలో ఒకచిన్న నది వచ్చి గంగానదిలో పడుతోంది. అది అతనికి అడ్డం వచ్చింది. అప్పుడు అతను ఒకచేప అయిపోయి నది దాటి పోయి మళ్ళీ మనిషిరూపం పొంది గంగానది ఒడ్డునే వెడుతున్నాడు. వెళ్ళగా వెళ్ళగా అతనికి కేదార్‌నాథ మనే ఊరు కనిపించింది. ఆ వూళ్ళో రెండు రోజులుండి ఆయాసం తీర్చుకొని మళ్ళీ వుత్తరంగా వెళ్ళడానికి బయలుదేరాడు. ఆ ప్రదేశ

మంతా మంచు. మంచు కాళ్ళకు తగలకుండా ఒక పసరు పాదాలకి రాసుకొని వెళ్ళాడు. కొంతదూరం వెళ్ళాక [illegible] అతనికి ఒక అడవి కనుపించింది. ఆ అడవిలో ప్రవేశించి అక్కడ పళ్ళూ కాయలూ తిని నిద్రపోయాడు. నిద్రపోతూండగా కొందరు దేవకన్యలు వచ్చి అతన్ని చూసి ఎత్తుకుపోవాలని ఊహించి నిద్రపోతూన్న అతన్ని సమ్మళంగా చేతులతో ఎత్తారు. ఇంతట్లోనే అతనికి మెలకువ వచ్చింది. వాళ్ళు తన్ను ఎత్తడం చూసి బరువైపోయాడు. 'ఇంత బరువుగా వున్నావేమిటి కిరాతుడు' అనుకొన్నారు వాళ్ళు. అతను మరీ బరువై పోయాడు. వాళ్ళు అతన్ని మొయ్యలేక 'ఇతనెవరో భూతం' అని భయపడి పారిపోయారు.

రాత్రి అయింతరువాత అతను అడివంతా తిరిగాడు. ఒక చోట మిలమిలా మెరుస్తూ ఒక తీగ కనిపించింది. దాన్ని సమీపించాడు. దానిచుట్టూ ఎందరో గంధర్వులు కత్తులు పుచ్చుకొని కూర్చున్నారు. ఇవసాయుడ్ని చూడ్డంతోనే వాళ్ళు లేచి నిలబడి ఒంటిమీద పడబోయారు. వాళ్ళు చూస్తూండగానే అతను పర్వతమంత మనిషి అయిపోయి వాళ్ళ ముందర నిలబడ్డాడు. వాళ్ళకు భయంవేసి పారిపోయారు. వాళ్ళు వెళ్ళిపోయిన తరవాత ఆ తీగ తీసుకొని అతను మెళ్ళో [illegible] తిరిగాడు. [illegible] అందరూ [illegible] రాళ్ళవాన [illegible]. వాళ్ళవాన [illegible] చేస్తూ [illegible] వెళ్ళిపోతు
న్నారు. [illegible] తలుపులు [illegible]
[illegible] ఇవసాయి [illegible]
[illegible] పారిపోయారు. వాళ్ళు అతను ఏమైనదీ [illegible]కి
వెళ్ళినదీ తెలియక విసిగి ఇంటికి వెళ్ళిపోయారు.

వాళ్ళు వెళ్ళిపోయిన తరువాత అతను మళ్ళీ మనిషిలాగ అయిపోయి వెడుతున్నాడు. మళ్ళీ త్రోవలో దేవతాకన్యలు అతనికి ఎదురుగా వచ్చి. 'నువ్వు ఎక్కడికి వెడతావు? మాతో ఉండిపోయివుగాని రా' అన్నారు.

'నేను వెళ్ళిపోవాలి. అడ్డం రాకండి' అన్నాడు శివపాయకుడు.

'నిన్ను మేము వెళ్ళనిచ్చేది లేదు. మేము మనుష్యులకన్నా గొప్పవాళ్ళం. మా దగ్గర ఉండిపో' అన్నారు.

'నేను ఉండను.'

అప్పుడు వాళ్ళంతా కలిసి గట్టిగా పట్టుకొని తీసుకువెళ్లాలనుకొన్నారు. వాళ్లు పట్టుకోవడంతోనే అతను వాళ్ళ చేతుల్లోంచి తప్పించుకుపోయి వేలంత చిన్నవాడై నిలబడ్డాడు.

'ఇంత కుర్రాడు ఎవరి క్కావాలి?' అని వాళ్లు మూతి ముడుచుకొని వెళ్ళిపోయారు.

శివసాయకుడు వెళ్ళగా వెళ్ళగా కేదారనాథము వచ్చింది. అతను తొడ చీల్చుకొని తీగ తొడలో పెట్టి కుట్టువేసి కేదారనాథములో ఒకరోజు ఉండి అలసట తీర్చుకొన్నాడు. తరువాత ఆ ఊళ్లో కేదారేశ్వరుడి దేవాలయం ఉంటే అందులోకి వెళ్ళి దేవుడికి నమస్కారం పెట్టి మళ్ళీ ముని దగ్గిరికి బయలుదేరాడు. గంగానది గట్టునే అతను వెడుతూండగా అతనికి కొందరు సన్యాసులు కనపడి తీగ ఇమ్మమని అడిగారు. అతను ఇయ్యనన్నాడు. వాళ్ళు అతన్ని కొట్టబోతే అతను ఆకాశంమీదికి ఎగిరిపోయాడు.

అతను ఆకాశంమీద కొంతదూరం పోయి మళ్ళీ కిందకు వచ్చి గంగానది ఒడ్డునే నడిచిపోతూ నది అడ్డం వచ్చినప్పుడు చేపై దాన్ని దాటి మళ్ళీ పర్వతం అడ్డం వచ్చినప్పుడు గద్దయి పైకి ఎగిరాడు. ఎగిరి కొండను దాటబోతుంటే ఇంకో గద్దవచ్చి అతనిమీద పడింది. అతను వెంటనే రాంబందు అయిపోయి గద్దను చీరాడు. గద్ద పారిపోయింది. మళ్ళీ మనిషిలాగ అయిపోయి నదిగట్టునే వచ్చి చివరకు ముని దగ్గిరికి వచ్చాడు.

'తీగ తెచ్చావా' అన్నాడు కామబాహుడు.

'తెచ్చాను' అని చెప్పి శివసాయకుడు తొడ చీల్చి తీగ తీసి మునికి ఇచ్చాడు. ముని చాలా సంతోషించాడు.

శివసాయకుడు తీగ తేవడానికి వెళ్ళేటప్పుడూ తీగ తీసుకొనేటప్పుడూ తీగ తెచ్చేటప్పుడూ జరిగిన సంగతులన్నీ కామబాహునితో చెప్పాడు. కామబాహుడు సంతోషించి అతన్ని మెచ్చుకుని 'ఈ తీగవల్ల చావు ఉండదు. అందుకే నిన్ను తెమ్మన్నాను', అని చెప్పి వెళతానంటే వెళ్ళమన్నాడు.

'గోపమోహినిని చూడవచ్చును; నువ్వుకూడా రావా?' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'ఇప్పుడు రాజాలను' అన్నాడు కామబాహుడు.

కామబాహుడిదగ్గిర సెలవు తీసుకొని అతడు ఇచ్చిన తీగ మళ్ళా తొడలో ఉంచి అతనిదగ్గిరికి బయలుదేరాడు శివసాయకుడు.

★ ★ ★ ★

'తీగ తెచ్చావా?' అన్నాడు కామ బాహుడు.

'తెచ్చాను' అని చెప్పి శివసాయకుడు, తొడ చీల్చి తీగ మునికి ఇచ్చాడు.

మణిమాలా గోపీమోహినీ, తల్లులవల్ల అనేక కష్టాలు పడుతున్నారు. రాక్షసు లిద్దరూ కలిసి వాళ్ళకి సరిగా అన్నం పెట్టడంలేదు. ఇల్లువాటి రావద్దనడంవల్ల వాళ్ళు ఇంట్లోనే ఉండ వలసివచ్చింది. శివసాయకుడు ఎక్కడున్నాడో చెప్పమని ప్రతీ రోజూ వాళ్ళు మణిమాలనీ గోపీ మోహినినీ బలవంతంచేసి అడుగుతున్నారు. వాళ్ళు 'మాకు తెలియదంటే మాకు తెలియ' దన్నారు. 'మీకు తెలియకుండా ఉంటుందా - చెప్పండి' అని వాళ్ళని కొట్టారు. ఎంతకొట్టినా ఎంత బలవంతలపెట్టినా వాళ్ళు శివసాయకుడి సంగతి చెప్పలేదు.

వీళ్ళిద్దరినీ ఒకచోట ఉంచితే ఇలాగే పెంకెతనంగా ఉంటారని రాక్షసులు మణిమాలను ఇంకో ఇంట్లోకి తీసుకు వెళ్ళిపోయారు. గోపీమోహిని ఒక్కర్తె రాత్రీ పగలూ ఏడుస్తూ ఉంది. శివసాయకుడి సంగతి వీళ్ళని ఎంత అడిగినా చెప్పలేదని గోపీమోహిని తల్లి పక్షులన్నింటినీ పిలచి అడిగింది. పక్షులు 'మాకు తెలియదు' అన్నాయి.

'నిజం చెప్పకపోతే చంపేస్తాను' అంది రాక్షసి.

'మాకు తెలియదు' అన్నాయి పక్షులు.

'చెపితే మీకు పళ్ళూ పంచాదారా పెడతాను, చెప్పండి' అని రాక్షసి మళ్ళీ అడిగింది.

'మాకు తెలియదు' అన్నాయి మళ్ళీ పక్షులు.

అప్పుడు రాక్షసికి కోపం వచ్చింది. ఒక్కొక్కపక్షినే పట్టుకొని చంపివేయటం మొదలుపెట్టింది. అన్నిపక్షులూ చచ్చి

పోయినాయి. ఒక గుడ్లగూబమాత్రం బతికివుంది. దాన్ని చంపి వెయ్యబోతుంటే అది 'నే చెపుతాను, నే చెపుతాను. చంపకు చంపకు' అంది.

'అయితే చెప్పు.'

'శివసాయకుడు హిమాలయ పర్వతానికి వెళ్ళాడు. నేను చూశాను. మళ్ళీ వస్తానని గోపీమోహినితో చెప్పి వెళ్ళాడు' అంది గుడ్లగూబ.

'మళ్ళీ ఎప్పుడు వస్తా నన్నాడు?' అని రాక్షసి అడిగింది.

'అతను వచ్చేవేళ అయింది' అని గుడ్లగూబ చెప్పింది.

గుడ్లగూబను ఆ రాక్షసి ముద్దుపెట్టుకొని దానికి పప్పూ పంచదారా పెట్టింది.

హిమాలయపర్వతాన్నుంచి వస్తాడని రెండో రాక్షసితో కూడా అది చెప్పింది. ఇద్దరూ కలిసి రాత్రింబగళ్లు అతను వచ్చే దారిలో కాసుకుని ఉన్నారు. అతన్ని చంపేస్తే మణిమాలా, గోపీమోహినీ తమదగ్గరే ఉంటారని అనుకొన్నారు వాళ్ళు.

౨

చాలారోజులు ఆ రీతిగా అక్కడ కాచుకొని ఉన్నారు. ఉండగా ఉండగా ఒకనాడు వారికి ఒక మనిషి కనిపించాడు. అతను అడవిలోకి వచ్చేమార్గాన్ని వస్తున్నాడు. అతనే శివసాయకుడు అవునో కాదో తెలుసుకోడానికి ఒక రాక్షసి మామూలు మనిషిలాగ అయిపోయి అతనికి ఎదురుగా వెళ్ళింది. వెళ్ళి అతనికి ఎదురుగా నిలబడి, 'అబ్బాయీ, నీవు ఈ అడవిలోకి వెళ్ళ

వద్దు. ఇందులో అందరూ రాక్షసులే. వెళ్ళితే నిన్ను చంపి వేస్తారు' అంది.

'నన్ను ఎందుకు చంపివేస్తారు?' అన్నాడు ఆ మనిషి.

'రాక్షసులు మనుష్యులకు విరోధులు గనక' అంది రాక్షసి.

'భయం లేదు. నన్ను తినరులే' అన్నాడు ఆ మనిషి.

'ఏమయ్యా అంతధైర్యం! నీ వెవరవని నిన్ను ముట్టరు' అంది రాక్షసి.

'నేను రాజపుత్రుణ్ణి. నా పేరు వ్యవసాయకుడు' అన్నాడు ఆ మనిషి.

అతనే వ్యవసాయకుడుగా తెలుసుకొని ఆ రాక్షసి మాయమై వెళ్ళిపోయి రెండో రాక్షసితో చెప్పింది. అతను అడవిలోకి రావటంతోనే ఒక్కసారి చంపివెయ్యవచ్చును గదా అనుకొని వాళ్ళిద్దరూ ఒక కొండదగ్గిర రెండువేపులా పెద్ద రాళ్లు చేత్తో పట్టుకు నిలబడ్డారు. ఇద్దరూ చెరొక పెద్దరాయీ అతనిమీద వేస్తే అతను చచ్చిపోతాడనీ తరువాత మణిమాలతోనూ గోపీమోహిని తోనూ సుఖంగా ఉండవచ్చుననీ వాళ్ళు అనుకొన్నారు.

వ్యవసాయకుడు వనతో మాట్లాడినది మనిషి కాదనీ రాక్షసి అనీ తెలుసుకొన్నాడు. జాగ్రత్తగా నడిచివస్తున్నాడు. కొండదగ్గిరికి వచ్చేప్పటికి రాక్షసు లిద్దరూ పెద్దరాళ్ళు రెండూ అతనిమీదకు విసిరేరు. అతను తటాలున కనిపించకుండా మాయమైపోయాడు. ఆ రాళ్ళు వ్యవసాయకుడికి తగలడానికిబదులు

రాక్షసులకే తగిలినవి. ఆ రాక్షసి విసిరిన రాయి ఈ రాక్షసికి తగిలినది.

'నామీద ఎందుకు విసిరేవు ?' అంది రెండో రాక్షసి.

ఇద్దరికీ ఒకరిమీద ఒకరికి కోపం వచ్చింది. ఇద్దరూ కలియబడి కేకలు వేస్తూ బొబ్బలు పెడుతూ ఒకరి నొకరు గట్టిగా గుద్దుకుంటూ, రక్కుకొంటూ, కరుచుకొంటూ యుద్ధముచేసి చివరకు ఇద్దరూ అలసిపోయి కింద పడిపోయారు. శివసాయకుడు అప్పుడు వాళ్ళ ఎదుట నిలబడ్డాడు. అతన్ని చూచి ఇద్దరు రాక్షసులూ గట్టిగా బొబ్బలుపెట్టి లేవబోయారు కాని లేవలేక పోయారు. చివరకు వాళ్ళు అక్కడ పడిపోయి చచ్చిపోయారు. శివసాయకుడు అక్కడినుంచి బయలుదేరి వెడుతుండగా అడవిలో వున్న రాక్షసులందరూ తనవేపు పరుగెత్తుకు రావడం చూశాడు.

రాక్షసు లిద్దరూ గట్టిగా బొబ్బలు పెట్టుతూ యుద్ధం చేయడంవల్ల అడవిలో ఉన్న రాక్షసు లందరికీ ఆ బొబ్బలు వినిపించినవి. వాళ్ల నిద్రలోంచి లేచి గబగబా పరుగెత్తుకు వచ్చారు. ఇద్దరు రాక్షసులూ చచ్చిపోవడం, శివసాయకుడు అక్కడే వుండటంచూచి. అతనే వాళ్ళని చంపివేశాడని ఊహించి అతన్ని చంపుదామని అతనిమీదికి వెళ్ళారు. వాళ్ళు రావడము శివసాయకుడు చూశాడు. వాళ్ళనందరినీ దగ్గరగా రానిచ్చాడు. రానిచ్చి కొందరిని కుందేళ్ళుగా మార్చివేసి మరికొందరిని కుక్కలుగా మార్చివేశాడు. కొందరిని తోడేళ్ళుగాను, చిరతపులులుగాను మార్చివేసి మరికొందరిని ఏనుగులుగాను, సింహాలుగానూ మార్చివేశాడు. కొందరిని నక్కలుగానూ కొందరిని శివంగులు

గానూ మార్చివేశాడు. కొందరిని పిట్టలుగానూ మరికొందరిని డేగలుగానూ మార్చివేశాడు. ఇట్లా అందరినీ మార్చివేసి తా నక్కడ చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

కుందేళ్ళను చూడడంతోనే కుక్కలు తరుముకు వెళ్లేయి. కుందేళ్ళు పరుగెత్తి పరుగెత్తి కన్నాలలో దూరిపోయేయి. కుక్కలు వాటికోసం అడవిలో తిరుగుతున్నాయి.

తోడేళ్ళను చిరతపులులు తరుముకు వెళ్లేయి. చిరతపులు లను ఏనుగులు తరుముకు వెళ్లేయి. ఏనుగులను చూచి వాటిని సింహాలు తరుముకు వెళ్లేయి. నక్కలూ నీవంగులూ సింహాల వెనకే పరుగెత్తుకుంటూ వెళ్లేయి, సింహాలు తినగా మిగిలిన మాంసము తాము తినవచ్చునని.

పిట్టలు ఆకాశంమీదికి ఎగిరిపోవడం చూచి డేగలు వాటి వెంట బడ్డాయి.

అన్ని జంతువులూ అన్ని దిక్కులా ఈ విధంగా పారి పోవడం చూచి శివసాయుడు నవ్వుకొన్నాడు.

మళ్ళీ బయలుదేరి కొంతదూరం వెళ్ళాడు. అక్కడ మణిమాల ఇల్లు కనిపించింది. మణిమాల ఉన్నదేమోనని ఇంట్లోకి వెళ్ళాడు. ఇల్లు అంతా వెతికి చూశాడు. మణిమాల కనిపించ లేదు. ఎక్కడకు వెళ్ళిందోగదా అనుకొని అతను అక్కడ కూర్చుని ఉండగా మణిమాల గది జ్ఞాపకం వచ్చింది. గది తలు పులు తీసి లోపల చూశాడు. సరస్సు ఉంచికాని సరస్సులో దీపాలు లేవు. తూగుటుయ్యాలలో ఎవరూ లేరు. మణిమాల లేదు కాబోలని మళ్ళీ తిరిగి వస్తుంటే కొన్ని ఘాతాలు అతనికి

ఎదురుగా వచ్చి 'మా గదిలోకి ఎందుకు వచ్చావు? నిన్ను చంపేస్తాము' అన్నాయి.

'ఈ గది మణిమాలది కాదూ?' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'అవును మణిమాలదే' అన్నాయి భూతాలు.

'మరి మీ గది అంటారేం?' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'ఇందులో మెలిగే పిశాచాలము మేమే. అంచేత మా గది' అన్నాయి భూతాలు.

'మణిమాల ఎక్కడుంది మరి?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'ఏమో, రాక్షసి ఎక్కడికో తీసుకుపోయింది' అన్నాయి భూతాలు.

'అయితే వెళతాను' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'నిన్ను వెళ్ళనివ్వము; చంపేస్తాము' అన్నాయి భూతాలు.

'అయితే చంపండి' అన్నాడు శివసాయకుడు.

భూతాలన్నీ కలిసి ఒక్కుమ్మడిగా అతనిమీద పడ్డాయి. పడి కొట్టడం మొదలుపెట్టాయి. కొట్టి కొట్టి భూతాలన్నీ లేచి చచ్చిపోయాడో లేదో అని చూశాయి. అక్కడ శివసాయకుడు లేడు. శివసాయకుడిలాగే ఉన్న ఒక గుడ్డబొమ్మ ఉంది.

తరువాత మోసం చేశావని కోపం వచ్చి భూతాలన్నీ కలిసి శివసాయకుడు వెళుతూవుంటే అతనివెంట పడ్డాయి. శివసాయకుడు వాటిని చూచి నవ్వి, 'మళ్ళీ ఎందుకు వచ్చారు?' అన్నాడు.

వాటికి మరీ కోపంవచ్చి 'నిన్ను చంపేస్తాము' అన్నవి. అతను వాటి నన్నింటినీ చాలాసేపు తనవెంట పరుగెత్తించుకొన్నాడు. చివరకు వాటి నన్నింటినీ ఒక కొండగుహలోకి తీసుకు వెళ్ళి వాటికి తెలియకుండా తాను బయటికి వచ్చి గుహద్వారము ఒక పెద్ద రాతితో మూసివేశాడు. ఆ భూతాలు ఆ కొండగుహలో నుంచి బయటికి రాలేక ఒకళ్ళ నొకళ్ళు కొట్టుకుంటూ అందులోనే ఉండిపోయాయి.

తరవాత శివసాయకుడు బయలుదేరి గోపీమోహిని ఇంటికి వెళ్ళాడు. గోపీమోహిని ఒక గదిలో చిక్కుపోయి ఏడుస్తూ ఉంది. శివసాయకుణ్ణి చూడడంతోనే ఎదురుగా వచ్చి అతన్ని కౌగలించుకొంది. గోపీమోహినికి ఎంతో సంతోషం వచ్చింది. 'మణిమాల ఎక్కడుందో నీకు తెలుసునా?' అని గోపీమోహినిని శివసాయకుడు అడిగాడు. 'ఏమో నాకు తెలియదు' అంది. వాళ్ళిద్దరూ కలిసి ఆ ఇల్లంతా వెదికారు. ఒక గదిలో మణిమాల నిద్రపోతూ ఉంది. శివసాయకుడు మణిమాలను లేపాడు. మణిమాల లేచి అతన్ని కౌగలించుకొని వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది. శివసాయకుడు మణిమాలను ఊరుకోబెట్టాడు.

ముగ్గురూ కలిసి సరస్సులో స్నానం చేశారు. చేసి మంచి బట్టలు కట్టుకొని చెరువుగట్టున కూర్చుని పళ్లు తింటూ కబుర్లు చెప్పుకొన్నారు. శివసాయకుడు తాను వెళ్ళినరోజు మొదలుకొని ఆరోజువరకూ చేసిన పనులన్నీ చెప్పాడు. రాక్షసు లందరూ జంతువులైపోయినందుకు వాళ్లు చాలా సంతోషించారు. వాళ్ళను పెంచిన రాక్షసులు ఇద్దరూ చచ్చిపోయినందుకు మాత్రము విచా

రించారు. భూతాలను కొండగుహలో పెట్టినందుకు వాళ్ళు చాలా సేపు నవ్వుకొన్నారు. తరవాత మణిమాలా గోపీమోహినీ కలిసి తాము పడ్డ కష్టాలన్నీ అతనితో చెప్పారు. అతను చాలా విచారించాడు.

కొంతకాలము అక్కడ అలసట తీర్చుకొని వాళ్ళు బయలుదేరారు. బయలుదేరి కాలినడకను వెళ్ళగా వెళ్ళగా వాళ్ళకి నది అడ్డం వచ్చింది. శివసాయకుడు వాళ్ళిద్దర్నీ తన భుజాలమీద కూర్చోబెట్టుకొని 'జయ్ సీతారాం' అని ఒక్కమారు నదిదాటి అవతలగట్టుకు వెళ్ళారు. అక్కడ శివసాయకుడు ఎక్కివచ్చిన గుర్రం ఎముకలూ, గోపీమోహిని ఎక్కివచ్చిన గుర్రం ఎముకలూ కనిపించినవి. శివసాయకుడు మంత్రంవేసి ఆ గుర్రాలను రెంటినీ బ్రతికించాడు. ఒక గుర్రంమీద శివసాయకుడూ, ఇంకో గుర్రంమీద మణిమాలా - గోపీమోహినీ కూర్చున్నారు. కూర్చుని వాళ్ళు వెళుతుండగా చీకటి పడింది.

'చీకట్లో మాకు భయంగా ఉంది' అని మణిమాల అంది.

'భయం లేదులే' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'అమ్మయ్యో! నాకు భయంగా ఉంది. ఇంక మనం వెళ్ళవద్దు. ఈ మర్రిచెట్టు కింద దిగిపోదాము. తెల్లారేవాకా ఇక్కడ ఉండి తెల్లారిన తరవాత వెళ్ళిపోదాము' అంది మణిమాల.

'సరే' అని వాళ్ళు గుర్రాలు దిగి వాటిని చెట్టుకు కట్టివేసి కింద బాగుచేసి కూర్చున్నారు.

'ఇక్కడన్నీ రాళ్లే. రాత్రంతా ఇక్కడ ఎలాగ కూర్చోవడం ?' అంది గోపీమోహిని.

'నే కూర్చోలేనమ్మా ఈ రాళ్ళమీద' అంది మణిమాల.

'మరి అడవిలో మంచాలూ పరుపులూ వస్తాయా ?' అని నవ్వాడు శివసాయకుడు.

'మరి నువ్వేవో విద్యలు నేర్చుకు వచ్చావు కాదూ ?' అంది మణిమాల.

శివసాయకుడు ఒక కొమ్మ తీసుకొని మంత్రం వేసి ఒక పెద్ద పట్టెమంచమూ పరుపూకింద ఆ కొమ్మను మార్చి వేశాడు. వాళ్ళు ముగ్గురూ మంచంమీది పరుపుమీద కూర్చున్నారు.

'ఈ చీకట్లో నా కేమిటో భయం వేస్తోంది' అంది మణిమాల.

'నాకూనూ. ఇక్కడ పిశాచాలుకూడా ఉన్నాయట' అంది గోపీమోహిని.

'ఐతే ఏం చెయ్యమన్నారు ?' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'దీపం తెప్పించ లేవూ ?' అంది మణిమాల.

'పిశాచాలు రాకుండా మంత్రం వెయ్యలేవూ ?' అంది గోపీమోహిని.

'సరే' అన్నాడు శివసాయకుడు.

అనడంతోనే అతని అరచేతిలోనుంచి పెద్ద కాంతి వచ్చింది. ఆ కాంతివల్ల ఆ చుట్టుపట్లంతా బాగా కనిపిస్తూన్నది.

'ఈ దీపం చాలునా' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'చాల్లే' అంది మణిమాల.

తరవాత అతను లేచి వాళ్ళు కూర్చున్న మంచానికి చుట్టూ ఒక గిరి గీశాడు. గీసి 'ఈ గిరిదాటి ఏ పిశాచాలూ రాలేవు' అన్నాడు.

'సరే అయితే రా, ఈ మంచంమీద కూర్చో' అంది గోపీమోహిని. అతను మంచంమీద కూర్చున్నాడు.

'మనం ఈ అడవిదాటి ఎక్కడికి వెళదాము?' అంది మణిమాల.

'ముందుగా గోపీమోహిని రాజ్యానికి వెళదాము. తరువాత అక్కడనుంచి బయలుదేరి మా రాజ్యానికి వెళదాము' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'మీ రాజ్యంలో ఎవరున్నారు?' అంది మణిమాల.

'మా రాజ్యంలో మా అమ్మా, నాన్నా ఉన్నారు. చాలా కాలం అయింది. మా అమ్మా నాన్నా నాకోసం కనిపెట్టుకు ఉంటారు' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'అయితే చప్పుచప్పున వెళ్ళిపోదాము' అంది మణిమాల.

'మా రాజ్యంలో మా అమ్మా లేదు, మా నాన్నా లేడు' అని గోపీమోహిని ఏడ్చింది.

'మీ అమ్మనీ నాన్ననీ నేను తెప్పిస్తానులే' అని శివసాయకుడు గోపీమోహినిని ఊరుకోబెట్టాడు.

'మా అమ్మా నాన్నో' అంది మణిమాల నవ్వుతూను.

'మీ అమ్మా నాన్నా ఎవరో తెలియందే' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'సువ్వుంటే, మా అమ్మా నాన్నా లేకపోయినా విచారం ఉండదు' అంది మణిమాల.

'చూద్దాములే' అన్నాడు శివసాయకుడు.

వాళ్ళు ఇలాగ మాట్లాడుకొంటూ ఉంటే దూరంనుంచి గోల వినిపించింది. ఏమిటా అని శివసాయకుడు ఆవైపు చూశాడు. పిశాచాలరాజు పిశాచాల నన్నింటినీ వెంటబెట్టుకొని తనవైపు వస్తూన్నట్టు చూశాడు.

మణిమాలా గోపీమోహినీ భయపడ్డారు. 'మీకేమీ భయం లేదు. చూస్తూ ఉండండి' అని శివసాయకుడు వాళ్ళతో చెప్పాడు.

ఇంతట్లోనే పిశాచాలరాజు గబగబా వచ్చి వాళ్ళమీద పడదామని గిరిలో కాలుపెట్టాడు. పెట్టీ పెట్టడంతోనే 'మొర్రో' అని ఏడుస్తూ వెనక్కి వెళ్ళిపోయాడు. మిగిలిన పిశాచా లన్నీ కూడా అతని వెనకాల నిలబడ్డవి.

పిశాచాలరాజూ పిశాచాలూ అక్కడనుంచి పారిపోవా లనుకొన్నాయి. కాని పారిపోలేకపోయాయి. గిరిచుట్టూ తిరుగుతూ అక్కడే ఉండిపోయాయి.

'వీటిని ఏం చెయ్యమన్నారు?' అని శివసాయకుడు మణిమాలనీ గోపీమోహినినీ అడిగాడు.

'ఈ రాత్రంతా ఊరికే కూర్చోవడం ఎందుకు? వీటిని మన కెదురుగుండా నిలబడి ఆడమను' అంది మణిమాల.

'అవును. వీళ్ళచేత ఆటలు ఆడించు' అంది గోపీ మోహిని.

అప్పుడు శివసాయకుడు మంత్రం వేశాడు. వాళ్ళ ఎదురుగా పిశాచాలన్నీ గుండ్రంగా నిలబడి ఆడ్డం మొదలు పెట్టాయి. గుండ్రంగా తిరుగుతూ, గంతులు వేస్తూ, పాడుతూ, తాళాలు వేస్తూ చాలాసేపు అవి ఆడాయి. తరువాత ఒక్కొక్క పిశాచమే వాళ్ళకి ఎదురుగా నిలబడి ఆటలు ఆడింది. మిగిలిన పిశాచాలన్నీ చప్పట్లు కొడుతూ కూర్చున్నాయి. దానికి అలసట వచ్చాక రెండోది. ఇలాగ్గా—అన్నీ ఆడాయి. మణిమాలా, గోపీమోహినీ వాళ్ళ ఆటచూచి సంతోషించారు. ఇంతట్లోకే తెల్లార వస్తూ ఉంది. పిశాచాలరాజు చేతులు జోడించుకొని శివసాయకుడికేసి తిరిగి 'తెల్లవారబోతూంది. మమ్మల్ని పంపించి వెయ్యండి' అన్నాడు.

'మిమ్మల్ని పంపిస్తే ఈ అడివిలోకి వచ్చేవాళ్ళనల్లా బాధపెడతారు. మిమ్మల్ని వదిలిపెట్టను' అన్నాడు శివసాయకుడు.

అవి భయపడి అతన్ని చాలా చాలా బతిమాలుకొన్నాయి. దణ్ణాలు పెట్టాయి. 'ఎవరినీ భయపెట్టము' అన్నాయి.

'వీటిని ఏమి చేయమన్నారు?' అని శివసాయకుడు మణిమాలను గోపీమోహినినీ అడిగాడు.

మణిమాలా గోపీమోహినీ వాటిని చూచి జాలిపొందారు.

'పోనీ వాటిని పక్షులకింద మార్చివేయి. ఈ అడవిలో తిరుగుతూ ఉంటాయి' అంది మణిమాల.

'అన్నీ ఒకమోస్తరు పక్షులుకావు. కొన్నింటిని చిలకలుగానూ, కొన్నింటిని గోరింకలుగానూ, కొన్నింటిని పికిలిపిట్టలూ, పాలపిట్టలూ, నెమళ్లగానూ ఇలాగ అనేకరకాల పక్షుల్ని చెయ్యి' అంది గోపీమోహిని.

శివసాయకుడు పిశాచాలరాజును ఒక ఎలుగుబంటిగా మార్చివేశాడు. అది అతని చేతిలోనుంచి వచ్చే కాంతి చూచి గబగబా పారిపోయింది. మిగిలిన పిశాచాల నన్నింటినీ అనేక రకాల పక్షులుగా మార్చివేశాడు. అవన్నీ చెట్లమీదికి వెళ్ళిపోయి తెల్లారుతోంది గదా అని పాటలు పాడడం మొదలుపెట్టాయి.

తెల్లవారిన తరువాత వాళ్ళు ముగ్గురూ గుర్రాలెక్కి బయలుదేరారు. మెల్లగా ప్రయాణం చేసుకొంటూ వెళ్ళి వెళ్ళి చివరకు వాళ్ళు అడవి దాటారు. అడవిదాటి వెళ్ళుతూ ఉంటే వాళ్ళకి త్రోవలో శబరవాడు కనిపించాడు. శబరవాడు వాళ్ళని చూచి చాలా ఆశ్చర్యపోయాడు.

'ఈ అడవిలోకి వెళ్ళి ఎలాగ తిరిగి వచ్చావయ్యా?' అన్నాడు శబరవాడు. 'నేను రావడమే కాకుండా గోపీమోహినినీ ఈ పిల్లనూ కూడా తీసుకువచ్చాను' అన్నాడు శివసాయకుడు. శబరవాడు గోపీమోహినిని గుర్తుపట్టి చాలా సంతోషించాడు. మణిమాలకేసి పరకాయించి చూచి 'ఈ అమ్మాయికి మా రాణీగారి పోలిక ఉంది' అన్నాడు.

'మీ రాణీగారంటే ఎవరు?' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'అదే గోపీమోహిని తల్లి' అన్నాడు శబరవాడు.

వాడి మాటలకి వాళ్ళంతా నవ్వుకొన్నారు.

'నీవు వెళ్ళివచ్చావు గదా ఆ అడవిలో రాక్షసులూ, పిశాచాలూ అవీ లేవా ?' అన్నాడు శబరవాడు.

'ఇప్పుడేమీ లేవు. అడవిజంతువులూ పక్షులూ కావలసినన్ని ఉన్నాయి' అన్నాడు శివసాయకుడు.

'నిజంగానే !' అన్నాడు శబరవాడు.

'నిజంగానే' అన్నారు మణిమాలా గోపీమోహినీని.

శబరవాడు ఆ మాటలకు సంతోషించి వాళ్ళదగ్గర సెలవు తీసుకు వెళ్ళిపోయి తనవాళ్ళందరితోనూ ఆ మాట చెప్పాడు. వాళ్ళందరూ చాలా సంతోషించి ఆరోజునుంచీ ఆ అడవిలోనే కాపురం ఉండడం మొదలుపెట్టారు.

శివసాయకుడూ, మణిమాలా, గోపీమోహినీ కలిసి గుర్రా లెక్కి ఒక దేశంలోనుంచి వెళుతూంటే వాళ్ళకు ఒక ముసలివాడు కనిపించాడు. ఆ ముసలివాడు హిమాలయ పర్వతం దగ్గరికి శివసాయకుణ్ణి వెళ్ళమన్నవాడే. అతను వాళ్ళను చూచి చాలా సంతోషించాడు. శివసాయకుడు అన్ని విషయాలూ నేర్చుకు వచ్చినట్లు చెప్పాడు.

'అవును. నాకు తెలుసును. కామబాహుడు నా శిష్యుడే. నేనే అతనికి అన్ని విద్యలూ చెప్పాను. గోపీమోహిని తండ్రి గదా అని నిన్ను అతని దగ్గరికి పంపించాను. నేను మళ్ళీ అతని దగ్గరికి సన్యాసి వేషంతో వెళ్ళిపోతున్నాను' అన్నాడు.

'కామబాహుణ్ణి తీసుకురావా ?' అని శివసాయకుడు అడిగాడు.

'అలాగే తీసుకు వస్తా'నని అతను వెళ్ళిపోయాడు.

తరువాత వాళ్ళు మళ్ళీ బయలుదేరి గోపీమోహిని రాజ్యం లోకి వెళ్ళారు. అక్కడ మంత్రులూ, పురోహితులూ, ప్రజలూ వాళ్ళ రావడం చూచి ఎదురుగా వెళ్ళి పెద్ద ఉత్సవంతో ఇంటికి తీసుకువచ్చారు.

మణిమాలనూ గోపీమోహినినీ మేడలో దిగబెట్టి శివ సాయకుడు రాణీ సమాధి ఉన్న తోటలోకి వెళ్ళి ఆవిడను బ్రతికించాడు. బ్రతికించి మేడలోకి తీసుకువచ్చాడు. రాణీ గోపీ మోహినిని చూచి కౌగలించుకొని ముద్దుపెట్టుకొంది. తరువాత మణిమాలను చూచి ఏదో జ్ఞాపకం వచ్చినట్టుంటే మరోమారు నిదానంగా చూచి 'మా అమ్మే, మా అమ్మే. నీవుకూడా వచ్చావమ్మా ! నీవుకూడా వచ్చావమ్మా :' అని కౌగలించుకొని ముద్దు పెట్టుకొంది.

'మణిమాల ఎవరే అమ్మా ?' అని గోపీమోహిని అడిగింది.

'మణిమాల నీ చెల్లెలేనే అమ్మా. చిన్నప్పుడు నేను ధాన్ని ఒళ్ళో పడుకోబెట్టుకొని తోటలో నిద్రపోతూఉంటే ఎవరో తీసుకుపోయారు. దానికోసం అన్నిదేశాలూ వెదికాము. ఎక్కడా కనిపించింది కాదు. ఏమైపోయిందో అనుకొని ఊరుకొన్నాము' అంది రాణీ.

మణిమాలా గోపీమోహినీ కలిసి వాళ్ళమ్మతో శివసాయ కుడు తమర్ని ఎలాగ రక్షించాడో అంతా చెప్పారు. రాణీ శివ సాయకుణ్ణి చూచి ఎంతో మెచ్చుకొంది.

కొన్నిరోజులు పోయినతరువాత సన్యాసి కామబాహుణ్ణి తీసుకొని అక్కడికి వచ్చాడు. అందరూ అతన్ని చూచి చాలా సంతోషించారు.

కామబాహుడూ రాణీ తమ కూతుళ్ళ నిద్దరినీ శివసాయకుడి కిచ్చి పెళ్ళిచేయవలె ననుకొన్నారు.

శివసాయకుడూ సంతోషించాడు. మణిమాలా, గోపీమోహినీకూడా సంతోషించారు. చాలా వైభవంగా వాళ్ళకు పెళ్ళి జరిగింది.

పెళ్ళి అయినతరువాత సన్యాసీ కామబాహుడూ కలిసి తపస్సు చేసుకోడానికి వెళ్ళిపోతా మన్నారు. ఆ రాజ్యానికి శివసాయకుణ్ణి రాజుగా చేశారు. వెళ్ళిపోతూ కామబాహుడు శివసాయకుడికి ఇచ్చిన తీగ తీసుకు వెళ్ళిపోయాడు.

'ఈ తీగ నీ కిప్పుడు అక్కరలేదు. అడవి భద్రంగా దాటడానికని నీకు ఇచ్చాను' అని వెళ్ళిపోయేటప్పుడు చెప్పాడు.

శివసాయకుడు కొన్నాళ్ళు అక్కడ ఉండి, తరువాత మణిమాలనూ గోపీమోహినినీ తీసుకొని తన తండ్రి రాజ్యానికి ప్రయాణ మయ్యాడు.

'మళ్ళీ చప్పున రండి' అని చెప్పి రాణీ వారిని పంపించి వేసింది. వాళ్ళకోసమని వాళ్ళమ్మా నాన్నా ఎదురుచూస్తున్నారు.

శివసాయకుడు ఇద్దరు చక్కని పెళ్లలను పెళ్లాడి, అన్ని విద్యలూ నేర్చుకొని వచ్చినందుకు తల్లీ తండ్రీ చాలా సంతోషించారు. అక్కడ కొన్నాళ్ళు వారు కులాసాగా గడిపారు.

కొన్నాళ్ళు తండ్రిగారి రాజ్యములోనూ, కొన్నాళ్ళు తన రాజ్యములోనూ ఉంటూ మణిమాలతోనూ గోపీమోహినితోనూ అన్యోన్యంగా ఉంటూ శివసాయకుడు ప్రజలను బాధపెట్టకుండా రాజ్యం చేశాడు. శివసాయకుడు మణిమాలకు ఒక పెద్ద మేడా, గోపీమోహినికి ఒక పెద్ద మేడా తన రాజ్యంలోనే కట్టించాడు.

వాళ్ళంతా సుఖంగా ఉన్నారు.

